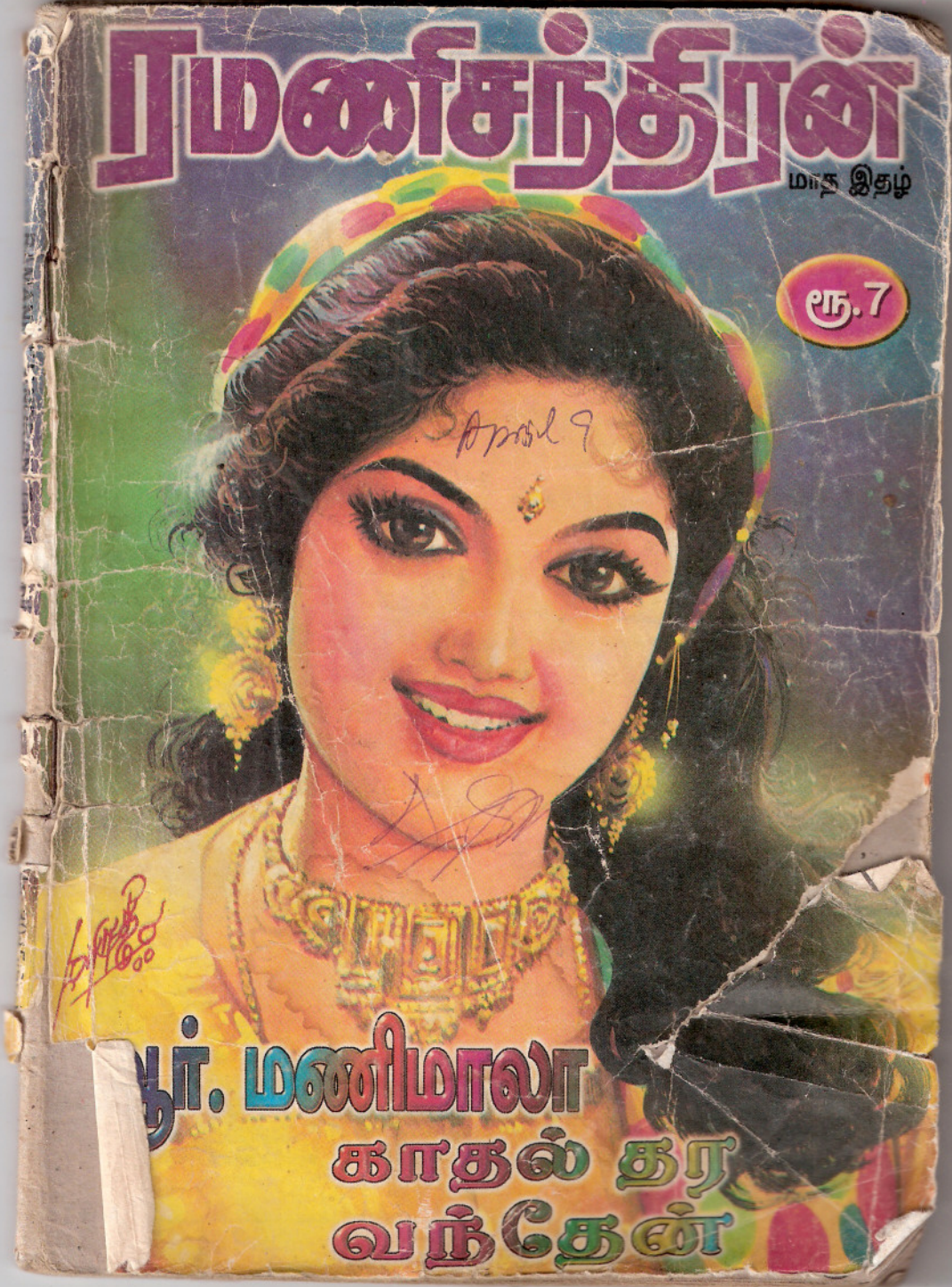

ரமணிசந்திரன்

மாந இதழ்

ரூ. 7

மணிமாலா

காதல் தர
வந்தேன்

கராதல் தர உருத்தென்...!

அதிகாலை வாடைக் காற்று... திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியே சிலிர்ப்புடன் நுழைந்தது. மீனாவின் கைகள் தன்னிச்சையாக விலகியிருந்த போர்வையை இழுத்து கழுத்து வரைப் போர்த்திக் கொண்டது.

பத்தடிக்குப் பத்தடி அகலமுள்ள அந்த அறையிலிருந்த மின் விசிறி நோஞ்சான் கிழவுனாய் மெல்ல சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

கார் வேகமாக... மிக வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. எதிர்பட்ட வாகனங்கள் மின்னல் வேகத்தில் காணாமல் போக... அதிக வேகத்தில் அடி வயிற்றில் ஜிவ்வென்ற உணர்வு எழ... பயத்தில் கண்களை இறுக மூடி அவன் தோளில் சாய்ந்துக் கொண்டான்.

“வேணாம்... வேணாம்... வேணாம்... ப்ளீஸ்... நிறுத்திடுங்க...” கோழிக் குஞ்சாய் உடல் வெட வெடக்க... பயத்தில் அலறினான்.

அவனோ அவள் அலறலை ரசித்தபடி ரோஸ் நிற ஈறுகள் தெரிய கவர்ச்சியாய் சிரித்தான். இடது கையை அவள் தோளில் போட்டு அணைத்துக் கொண்டு வாய் விட்டு சிரித்தான்.

“நிறுத்துங்க... ப்ளீஸ்... நிறுத்துங்க...”

“நோ... நோ... டோண்ட் ஃபியர் மைடியர்!” அவளை சிரித்தபடி ஆறுதல் படுத்தினானே ஒழிய காரை நிறுத்தவில்லை. மாறாக, வேகத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்தினான்.

அவளுக்கு கண்களை இருட்டிக் கொண்டு வர... உடலெங்கும் குப்பென்று வியர்த்தது.

“நோ...” என்றலறியபடி மயங்கி அவன் மீதே சரிந்தான்.

“லொக்... லொக்...” என்ற இருமல் சத்தம் விடாமல் கேட்க புரண்டு படுத்தான் மீனா.

“மீனா... மீனா...” மூச்சு வாங்க... நடுநடுவே இருமல் தொந்தரவு செய்ய... அதே அறையில் ஒரு பக்கமாய் படுத்திருந்த கிருஷ்ணசாமி மகளை அழைத்தார்.

முகமெங்கும்... வாடைக் குளிரிலும் பொட்டு பொட்டாய் வியர்த்திருக்க... கை கால்களை கட்டிப் போட்ட அவஸ்தையில் அவளால் உடம்பை

ஆர். மணிமாலா

ரமணிசந்திரன்

அசைக்க முடியவில்லை.

அப்பாவின் குரல் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து கேட்பது போலிருந்தது. எழு முயன்றாலும் அவளால் முடியவில்லை.

அடுத்த முறை கிருஷ்ணசாமி அவள் பெயரை உச்சரிக்கும் முன் பெரிதாய் இரும்பு வந்து சொல்ல விடாமல் தடுத்தது.

இந்த முறை வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தமர்ந்தாள்.

ஒரு கணம் சூழ்நிலையின் வித்தியாசத்தில் திணறியவள்... மெல்ல உண்மை புரிந்தபோது... தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொண்டாள்.

“சே... அத்தனையும் கனவு! நானாவது, காரில் போவதாவது? அதுவும் அசுர வேகமாக!” அண்ணாந்து பார்த்தாள். ஒரு நிமிடத்தில் அறுபது முறை சுற்றும் சோம்பேறி மின்விசிறி இருக்கும் வீட்டில் இருந்துக் கொண்டு கனவில் காரில் பறக்கிறேனா? ரொம்பத்தான் லொள்ளு இந்த கனவிற்கு! அதுவும் என் பக்கத்தில் ஒரு அழகிய ஆண் வேறு! எவ்வளவு தைரியமிருந்தால் என் தோளில் கை போட்டுக் கொண்டு... சே... நானும் எப்படி அவனோடு ஓட்டிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன்? கனவு என்பதையும் மீறி அவள் தன் செய்கைக்காக வெட்கப்பட...

“மீனா...” என்றார் அப்பா மூச்சு வாங்க.

திடுக்கிட்டு திரும்பினாள்.

மூச்சு விட சிரமப்பட்டு வாயை ஆவென திறந்து மூச்சை புஸ் புஸ்ஸென்று வெளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தார் கிருஷ்ணசாமி.

அடுத்த கணம் கண்ட கனவெல்லாம் கரைந்தோடி மறைந்து விட... “அப்பா... என்னப்பா ஆச்சு?” என்று பதறியபடி எழுந்து அப்பாவிடம் வந்தாள்.

“மூச்சு விட முடியலேம்மா!” சைகையில் சொன்னார்.

“என்னை எழுப்பக் கூடாதாப்பா?” அவர் நெஞ்சை நீவி விட்டபடி.

“கொஞ்சம்... சூடா... தண்ணி...” அதை சொல்லக் கூட சிரமமாய் இருந்தது. மூச்சை ஆயாசத்துடன் இழுத்து விட்டார்.

அந்த மூச்சில் முந்தின நாள் குடித்த பிராந்தி வாசம் கலந்திருந்தது.

மீனா முகம் சுளித்தாள். மனசு கனத்துப் போனது.

ஒன்றும் பேசாமல் சமையலறைக்குச் சென்று பம்பு ஸ்டவ்வை பற்ற வைத்து வெந்நீர் வைத்தாள்.

சற்று நேரத்தில் சூடு பொறுக்கும் விதமாக பதமாக ஆற்றி, வீஸிங் ப்ராப்ளத்திற்காக டாக்டர் தந்த மாத்திரைகளில் இரண்டை எடுத்துக் கொண்டு அப்பாவின் அருகில் வந்தமர்ந்தாள்.

தானே அவருக்கு மாத்திரைப் போட்டாள்.

“கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திருங்க... அஞ்சு நிமிஷம் கழிச்சு படுத்துக்க லாம்!”

“ம்...” சுவற்றில் சாய்ந்துக் கொண்டார்.

பத்து நிமிடம் சென்ற பிறகு... சீரான மூச்சு வர... கிருஷ்ணசாமி மகளை

கனிவுடன் பார்த்தார்.

“நீ போய் படுத்துக்கம்மா!”

“இனிமேல் போய் படுக்கறதா? விடிய ஆரம்பிச்சிடுச்சுப்பா... இப்ப விருந்தே வேலைய ஆரம்பிச்சிட்டார்... சரியா இருக்கும்!”

“என்னாலதானேம்மா உனக்கு இவ்வளவு கஷ்டமும்?” குரல் அமுங்கி வந்தது.

“எனக்கு இதெல்லாம் ஒரு கஷ்டமும் இல்லேப்பா! நீங்க... நாள் தவறாம குடிச்சிட்டு வர்றீங்களே! இதுதான் பா... கஷ்டமாயிருக்கு! ஏற்கெனவே வீஸிங் ப்ராப்ளம் இருக்கு. இப்ப குடிச்சி, குடிச்சி இரும்பும் சேர்ந்து போச்சு! கழுத்தெலும்பெல்லாம் வெளியே தெரியுதுப்பா... உங்க உடம்பு வரவர மோசமாயிகிட்டே வருது. அதுக்காகவாவது இந்த குடியை விடக் கூடாதா?”

“நான் வேணுமின்னே குடிக்கலே மீனா! உன்னை நினைச்சிதான் குடிக்கிறேன். என் பொண்ணுக்காக பத்து பைசாக் கூட சேர்க்க முடியலியே. அதை நினைச்சா... வேதனை தாங்கலே. அதை மறக்கத்தான் குடிக்கிறேன்!”

“ஏம்பா பொய் சொல்றீங்க? குடிக்கிறவங்க அத்தனை பேரும் ஏன் நீங்களா ஒரு காரணத்தை உருவாக்கி அதுமேலே பழியைப் போடறீங்க? எனக்கு பத்த பைசாக் கூட சேர்க்க முடியலியேன்னு தினமும் முப்பது ரூபா செலவு பண்ணிக் குடிக்கிறீங்க? இது என்னப்பா நியாயம்? நிஜமாகவே என் மேலே அக்கறை இருந்தா... குடிக்கிறதுக்காக செலவு பண்பணத்தை எனக்காக சேர்த்து வைப்பீங்க? எங்கேப்பா... உங்களுக்கு என்மேல இருக்கிற அக்கறையை விட... ஓயின் ஷாப் வச்சிருக்கிறவன் நல்லா பொழைக்கணும்னு அவன் மேல அக்கறை வச்சிருக்கீங்க!”

“ம்...னா...”

“நான் உங்களை கட்டாயப்படுத்த மாட்டேம்பா...! அது உங்க இஷ்டம். ஆனா, இப்ப இந்த உலகத்திலே எனக்கு உங்களை விட்டா வேற யாருப்பா இருக்கா? அதை நினைச்சிப் பார்த்தீங்கன்னா... உங்க உடம்பை இப்படி பாழாக்கிக் காட்டலங்க! உங்களுக்கு ஏதாவதொண்ணு ஆகிப் போச்சின்னா... அப்புறம் என் கதி? அதை நினைச்சிப் பாருங்கப்பா...” கொஞ்சம் விட்டால் அழுது விடுவாள் போலிருந்தாள் மீனா.

சொல்லி முடித்து விட்டு அங்கிருந்து எழுந்துக் கொண்டாள்.

“மீனா...”

“தூங்குங்க... வெளியே பனி கொட்டுது!” என்றபடி அவர் தோளைப் பற்றி படுக்க வைத்து... போர்வையை நன்றாகப் போர்த்தி விட்டாள்.

கிருஷ்ணசாமி மகனையே மனம் கனக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

தன் செய்கையால் காயப்பட்ட வேதனை மகன் முகத்தில் கண்ட போது... நத்தையைப் போல் இதயம் சுருங்கிக் கொண்டது.

அவரால் சற்று முன்னதாகவே உறக்கம் கலைந்த மீனா பரபரவென செயல்பட்டாள்.

ஆர். மணிமாலா

ரமணிசந்திரன்

தன் படுக்கையை சுருட்டி வைத்தாள்.

வாசலைப் பெருக்கி தண்ணீர் தெளித்து, கோலம் போட்டாள்...

தெருக் குழாயில் தண்ணீர் பிடிக்க... இரண்டு குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினாள் மீனா.

மகள் படும் சிரமங்களைக் கண்டு... கண்களோரம் கண்ணீர் துளிர்த்தது கிருஷ்ணசாமிக்கு!

கிருஷ்ணசாமிக்கு அதற்கு மேல் உறக்கம் வரவில்லை. படுக்கையை விட்டு எழுந்தமர்ந்து கொண்டார்.

மீனா சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மீண்டும், மீண்டும் காதில் எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

நிஜம்தானே? திடீரென்று எனக்கு ஏதாவதொன்று ஆகி விட்டால் மீனாவின் கதி?

நினைக்கும்போதே... நெஞ்சு கப்பென்று அடைத்துக் கொண்டது.

கிருஷ்ணசாமி எழுந்து நின்றார். சுவற்றில் மாட்டப்பட்டிருந்த பெரிய போட்டோவின் முன் வந்து நின்று கொண்டார்..

ஏழு பேர் அடங்கிய குடும்ப போட்டோ... கறுப்பு வெள்ளையில் எடுக்கப்பட்டிருந்த பழைய போட்டோ. அதில் இளம் வயது கிருஷ்ணசாமி யும் அவர் மனைவி சகுந்தலாவும் அமர்ந்திருக்க... அவர்களுக்குப் பின்னால் ஒரே சாயலில் நான்கு பெண்கள் வசந்தி, பிரேமா, மாலினி, சாந்தி ஆகியோர் நின்றிருக்க... அம்மாவின் மடியில் இரண்டு வயது மீனா... பொம்மை போன்று மிக அழகாக... மற்றவர்களை விட வசீகரமாக இருந்தாள்.

ஐந்து பெண்களைப் பெற்றால் அரசனும். ஆண்டியாவான்! அப்படித்தான் ஆகிவிட்டார் கிருஷ்ணசாமி. அப்படியொன்றும் வசதியானவர் இல்லை. நடுத்தர வர்க்கம். ஆண் பிள்ளைக்கு ஆசைப்பட்டு வரிசையாய் ஐந்தும் பெண்ணாய் பிறந்து விட்டது. கிருஷ்ணசாமிக்கு தபால் அலுவலகத்தில் துணை அதிகாரி பணி! நல்ல சம்பளம்தான். ஐந்து பெண்ணாயிற்றே. எங்கிருந்து போதும்? யானை பசிக்கு சோளப் பொறிதான். சகுந்தலா அப்படி, இப்படி என்று மிச்சம் பிடித்து பெண்களுக்காக ஓரளவு சேர்த்தாள். இரண்டு பெண்களை தகுதிக்கேற்ற இடத்தில் கட்டிக் கொடுத்தாள். அதை பார்த்த சந்தோஷமே போதும் என்று நினைத்தாளோ, என்னவோ, பத்து நாள் டைபாய்டு காய்ச்சலில் பொசுக்கென்று கண்ணை மூடி விட்டாள்.

இடிந்து போய் விட்டார் கிருஷ்ணசாமி. மனைவி இருந்தவரை குடும்ப பாரம் தெரியவில்லை. இப்போது பெரும் சுமையாகி விட்டது. மூன்று பொட்டை பிள்ளைங்களை வைத்துக் கொண்டு எப்படிக் கட்டிக் காப்பாற்றுவது... என்ற பயமே அவரை சிறிது சிறிதாக அரித்தது. மனைவியைப் போல் மிச்சம் பிடித்து சேமித்து வைக்க... அந்த நெளிவு சுளிவு தெரியவில்லை. அதிலும் வீட்டுப் பொறுப்பை சுமந்துக் கொண்டிருந்த மாலினி ஆடம்பரப் பிரியை. குடும்ப செலவுகளுக்காக

அப்பா தந்த பணத்தின் பெரும் பகுதி... ஃபேன்ஸி ஸ்டோருக்குத்தான் போனது.

ஒரு நாள் மாலினி ஒரு பணக்கார வாலிபனோடு ஓடிப் போன போதுதான் அவள் காதல் விவகாரமே தெரிய வந்தது. குடும்பம் மொத்தமும் துடித்துப் போக... நல்லவேளை மாதவன் நிஜமாகவே மாலினியை நேசித்திருந்த காரணத்தால்... அவன் தன் வீட்டில் பிடிவாதமாய் போராட்டம் நடத்தி காதல் மனைவி மாலினியை மருமகளாக்கி விட்டான்.

நிம்மதியாய் மூச்சு விட்டார் கிருஷ்ணசாமி. அவர் எந்த பெண்ணையும் அதிகமாய் படிக்க வைக்கவில்லை. பண வசதியின்மையே காரணம். அது மட்டுமல்ல... மீனாவைத் தவிர மற்ற பெண்களுக்கு படிப்பில் நாட்டமும் இல்லை.

மாலினி ஓடிப் போன காரணம் காட்டி அடுத்தவன் சாந்திக்கு எந்த வரனும் குதிராமல் இழுத்துக் கொண்டே போக... பயந்துவிட்டார் கிருஷ்ணசாமி,

ஒரே ஒரு வரன் தகையற மாதிரி வந்தது. இந்த இடத்தை எப்படியாவது முடித்து விட வேண்டும் என்று எண்ணினார். அவர் எண்ணத்தை தங்களுக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்ட மாப்பிள்ளை வீட்டார், தங்கள் தகுதிக்கும் மீறி, கிருஷ்ணசாமியின் நிலையைப் பற்றியும் யோசிக்காமல் கையில் நாற்பதாயிரம் ரொக்கம், பைக், டீர் செனத்தி என்று பெரிய லிஸ்டே எழுதிக் கொடுத்துவிட... திகைத்துப் போனார் கிருஷ்ணசாமி.

தரகர் இரு வீட்டாரிடமும் ஏற்றி இறக்கி, கூட்டி குறைத்து சம்மதிக்க வைத்தார். வேறு வழியின்றி... கிருஷ்ணசாமி இருக்கிற லொட்டு லொசுக்கு லோனுக்கெல்லாம் அப்ளை பண்ணி, துடைத்தெடுத்து நான்காவது பெண்ணின் கண்ணீரை துடைத்து அனுப்பி வைத்த போது மீனா ப்ளஸ் டு படித்துக் கொண்டிருந்தாள். கிருஷ்ணசாமிக்கோ ரிடையராக நாலைந்து மாதங்களே இருந்தன.

நல்ல மதிப்பெண்களோடு பாஸ் பண்ணிய மீனா மேற்கொண்டு டிகிரி படிக்க ஆசைப்பட்டாள். ஆனால் கிருஷ்ணசாமியால் அவள் படிப்புக்காக பத்து ரூபாய் கூட செலவு பண்ண முடியாத நிலைமை. ரிடையராகி விட்டிருந்தார். வருகின்ற சொற்ப பென்ஷன் பணம் வீட்டு வாடகைக்கும் சாப்பாட்டிற்குமே போதாத நிலை. எல்லா லோன்களும் எடுத்திருந்ததால்... ரிடையராகும்போது வந்த அம்பதாயிரத்தைக் கூட வாங்கிய கடனை அடைக்கத்தான் உதவியது.

செய்யாமல் விட்ட ஒவ்வொரு கடமையும் ஏழேழு ஜென்மத்திற்கும் தொடர்ந்து வரும். நான்கு பேரின் கடமையை முடித்து விட்டவரால் மீனாவுக்கு தான் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று கைகளைப் பிசைந்தார்.

துளி தங்கம் கூட சேர்த்து வைக்கவில்லை. இந்த குழந்தையை எப்படி கரையேற்றப் போகிறோம் என்ற கவலையில் குடிக்க ஆரம்பித்தார். நாளாக

ஆக... அந்த குடியின்றி அவரால் இருக்க முடியாத நிலைக்கு மாற... குடிப்பதற்கு பணம் வேண்டுமே! அதற்காக ஒரு சேட்டுக் கடையில் கணக்கெழுதும் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். கிருஷ்ணசாமியிடம் இருந்த நல்ல பழக்கம் வேலை நேரத்தில் குடியை வாயில் வைக்க மாட்டார்.

மீனா தன் எதிர்காலம் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்துக் கொண்டாள். தன் கையே தனக்குதவி! வேலைக்குச் சென்று சம்பாதித்துதான் தனக்கென்று நான்கு காசு சேர்க்க முடியும் என்கிற நிலை. ஆனால், நல்ல வேலை கிடைக்க வேண்டுமானால் இந்தக் காலத்தில் அட்லீஸ்ட் ஒரு டிகிரியோ, கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸோ படித்திருக்க வேண்டும். எப்படியாவது படித்தே தீர வேண்டும் என்கிற பேராவலில் தன் ப்ளஸ் டீ படிப்பிற்கேற்ற வேலையைத் தேடினாள். கடைசியில் எப்படியோ ஒரு ஹெராக்கஸ் கம்பெனியில் வேலை கிடைத்தது. அதிலேயே டிராவல்ஸும், பொது தொலைபேசியும் இயங்கியதால்... அத்தனையும் பொறுப்பாக கவனித்துக் கொண்ட மீனாவுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் தரப்பட்டது. அந்த நிலையில் அவளுக்கு அந்தப் பணம் வெல்லமாயிற்றே!

தபாலில் மேற்கொண்டு படிக்கவும், வீட்டிற்கு செலவு செய்யவும் அந்தப் பணம் சரியாக இருந்தது. கிருஷ்ணசாமியும் மகள் வேலைக்கு செல்வதை தடுக்கவில்லை.

அதிகாஸையில் எழுந்து விடுவாள் மீனா. வீட்டு வேலைகளை முடித்து விட்டு சமைத்து, அப்பாவுக்கும், தனக்குமாய் டிபனில் அடைத்து வேலைக்குச் செல்ல இவள் தயாராவாள். கிருஷ்ணசாமி பணிபுரியும் இடம் சற்று தொலைவு என்பதால் அவளுக்கு முன்பே அவர் கிளம்பி விடுவார். மீனா வேலை செய்யுமிடம் நடந்து போகும் தூரம்தான்.

அப்படி இப்படியென்று இதோ... மூன்றாவது வருடம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆறேழு மாதத்தில் படிப்பு முடிந்து விடும். அடுத்து கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ் படிக்க வேண்டும். முடித்து விட்டால்... நிம்மதி. இதைவிட நல்ல வேலையைத் தேடிக் கொள்ளலாம். கை நிறைய சம்பளம் கிடைக்கும். பாவம்... அப்பா மிகவும் சிரமப்படுகிறார். அவரை வேலைக்குப் போக வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட வேண்டும்! இப்படியெல்லாம் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மீனா.

“என்னப்பா தூங்கலே?” இடுப்பில் தண்ணீர் குடத்துடன் உள்ளே நுழைந்த மீனா, அப்பாவைப் பார்த்து ஆச்சரியமாய் கேட்டாள்.

“இல்லேம்மா... தூக்கம் வரலே!” என்றவர் மகளை மனம் கனக்கப் பார்த்தார்.

‘பாவம் மீனா! மற்ற பெண்களையாவது கரையேற்ற என்னிடம் ஓரளவு பணம் இருந்தது. ஆனால், இவளுக்கு செலவழிக்க என்னிடம் சல்லிக்காசுக் கூட இல்லையே! என்னப் பண்ணப் போகிறேன்? எனக்கு மகளாய் பிறந்த பாவத்துக்கு இவள் கடைசி வரை கஷ்டப்பட வேண்டுமா? இல்லை... என் மகளை அந்தளவிற்கு விடமாட்டேன். நான் பெற்றவன். என் கடைசி சொட்டு ரத்தத்தை விற்றாவது என் மகளை நல்லவன் ஒருவன் கையில் ஒப்படைத்தே தீருவேன்?’

அவள் சொன்னதுபோல் என் இன்பத்துக்காக நான் குடிக்கிறேன். அதை மறைக்க அவளை காரணம் காட்டுகிறேன். எப்பேர்ப்பட்ட கயநலக்காரன் நான்? எப்படி மாறிப் போனேன் இப்படி? சம்பாதிக்கிறதைக் கூட என் மகளுக்காக சேமிக்கத் தோன்றாமல் குடிப்பதற்கு செலவழித்த நான் எவ்வளவு பெரிய அயோக்கியன்?

என் குழந்தை அப்படியிருந்தும் கூட என்னை எப்படி மனம் கோணாமல் கவனித்துக் கொள்கிறான்? சின்ன குழந்தையைப் போல் எவ்வளவு அன்பாய் பார்த்துக் கொள்கிறான்? நாளெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து, வீட்டையும் பராமரித்து, படிப்பையும் பார்த்துக் கொண்டு... போதாதற்கு நான் குடித்து விட்டு வந்தால் முகம் சுருங்காமல் சுத்தப்படுத்துவதும், நோயில் வாடினால் தாயாய் மாறி பேணுவதும்... என் குழந்தை எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு கிறான்?

இதற்கு மேலும் திருந்தாவிட்டால் நான் மனுஷனே இல்லை! கிருஷ்ணசாமியின் மனதில் ஒரு தெளிவு பிறந்தது.

இனிதன் ஒருவன்தான் சிரிக்கும் தகுதியை பெற்றிருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவன் பிறர் சிரிக்குமாறு ஏன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்?

கிருஷ்ணசாமி முற்றிலும் மாறிவிட்டார். குடியை சுத்தமாய் மறந்துவிட்டார். ஒழுங்காய் வேலைக்குச் சென்றார். வேலை முடித்ததும் நேரே வீட்டிற்கு வந்தார்.

மீனா நம்ப முடியாமல் தன்னையே கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“அப்பாவா... அப்பாவா இது? என்னாயிற்று? எந்த போதி மரத்தடியில் போய் அமர்ந்தார்?” மீனாவிற்கு சந்தோஷம் தாங்கவில்லை.

அதுமட்டுமின்றி அந்த மாதம் வாங்கிய சம்பளப் பணத்தை ஒத்தை ரூபாக் கூட எடுக்காமல் அப்படியே கொண்டு வந்து மகளின் கையில் தந்தார்.

“அ...ப்...பா!” ஆச்சரியமாய் பார்த்தாள்.

“என்னம்மா?” அப்பா மாறிட்டாரேன்னு ஆச்சரியமாயிருக்கா? தெய்வமாகிப் போன் உங்கம்மா மேலே சத்தியமா சொல்றேன். இனி அந்தப் பாழாப் போன குடியை வாயிலேயே வைக்கமாட்டேன். உன்னை கரையேத்தணும். அந்த கடமைய முடிச்சிட்டேன்னா... நிம்மதியா கண்ணை மூடிடுவேன்...”

“அ...ப்...பா!” நெகிழ்ந்துப் போனாள். கண்களில் ஈரம் படர்ந்தது.

கிருஷ்ணசாமி மகளின் கண்ணீரை துடைத்து தன் நெஞ்சில் சாய்ந்து அவள் தலையை வருடிக் கொடுத்தார்.

“செய்யாம விட்ட ஒவ்வொரு கடமையும் ஏழேழு ஜென்மத்துக்கும் கடனா திரும்ப வருமாம். உனக்கு மட்டும் குறைவைப்பேனா? பார்த்துக் கிட்டே இரு! உன் அழகுக்கும், குணத்துக்கும் தங்கமான மாப்பிள்ளையை தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறேன்!”

“போங்கப்பா!” வெட்கத்துடன் ஓடி விட்டாள். கிருஷ்ணசாமி மகளின் வெட்கத்தை ரசித்தார்.

எப்போதும் இல்லாத ஒரு நிறைவும், சந்தோஷமும் இப்போது மீனாவின் மனசு நிறைய குடிகொண்டிருந்தது. பொறுப்பு மிக்க தலைமைதான் பிள்ளைகளின் தலையெழுத்தை எழுதும் பேனா.. இதுநாள் வரை இருந்த எதிர்காலம் பற்றிய பயமும், வெறுமையும் இப்போது துளியும் இல்லை.

டி.ராவல்ஸின் ஓனர் கூட இவளை கிண்டல் செய்தார்.

“என்னம்மா மீனா? கொஞ்ச நாளா நானும் கவனிச்சிட்டோன் வர்றேன். ரொம்ப சந்தோஷமா தெரியுமே! எதுனாச்சும் விசேஷமா? வீட்ல மாப்பிள்ளை பார்த்து வச்சிருக்காங்களா?” என்றார் ஏழுமலை.

“ஐயோ... அதெல்லாம் இல்ல சார்!” வெட்கத்துடன் அவசரமாய் மறுத்தாள்.

“அதுக்கேம்மா அலர்றே? ஆனா உன் முகத்துல ஏதோ ஒரு கல்யாண களை தெரியுதே!” என்றார் வேண்டுமென்றே.

“போங்க சார்! உங்களுக்கு எல்லாமே கிண்டல்தான்!” என்றாள் சிரித்தபடி.

“கிண்டல் பண்ணலே மீனா. மனசார வாழ்த்தறேன். இந்த சின்ன வயசுல உனக்குத்தான் எவ்வளவு பெரிய பொறுப்பு? வீட்டையும் கவனிச்சுக்கிட்டு, வேலைக்கும் போய்க்கிட்டு, கிடைக்கிற கொஞ்ச நேரத்துல படிக்கவும் செய்துக்கிட்டு... உன்னை நினைச்சா எனக்கு ரொம்ப பெருமையா இருக்கும்மா! உன் நல்ல மனசுக்கு எல்லாமே நல்லதாகத்தான் நடக்கும். அப்புறம் மீனா, அடுத்த மாசம் ஆடி பிறக்கப் போகுது. நம்ம வேலுக்கு டிமாண்டர் இருக்கும். பெரியபாளையம் அது இதுன்னு புக பண்ண வருவாங்க. போன வருஷம் திணறிப் போயிட்டோமில்லையா? அதனால் புதுசா வேற ரெண்டு மெட்டாட் வேலுக்கு ஆர்டர் பண்ணியிருக்கேன். மூணு நாள்ல வந்திடும். யார் வந்துக் கேட்டாலும், தலைகீழா நின்னாலும் வாடகைப் பணத்தைக் குறைக்காதே! டிரைவருக்கு பேட்டாவெல்லாம் தனின்னு சொல்லிடு..”

“நீங்க சொல்லாம நான் எப்படி குறைப்பேன் சார்!”

“சரிம்மா... நான் கொஞ்சம் பேங்க வரைக்கும் போய்விட்டு... அப்படியே வீட்டுக்கு லஞ்சுக்கு போயிடுவேன். சுவனிங்தான் வருவேன். ரொம்ப அவசியம்னா வீட்டுக்குப் போன் பண்ணு! பாண்டியன் வந்தான்னா... பணம் எதுவும் தராதே... ம... வேணாம்... அப்புறம் உன்கிட்டே கத்த ஆரம்பிச்சிடுவான். முந்நூறு ரூபாய்க்கு மேல சல்லிக்காசு தராதேம்மா! ஹலிம்... எனக்குன்னு வந்து பொறந்தானே... தவப்புதல்வன்? வயசான காலத்துல நான் ஓடியாடி வேலை செய்யறேன். அவர் ஊரை சுத்திட்டு... குடிச்சிட்டு வந்து வக்கணையா சாப்பிடுவார். அவருக்கு பொண்டாட்டி, பிள்ளை ஒரு கேடு... தூத்தெறி!” என்றார் தன்னையே நொந்தபடி ஏழுமலை.

ஸ்டாண்டிவிருந்து பைக்கை விடுவித்து உசுப்பி புறப்பட்டு விட்டார்.

“வீட்டுக்கு வீடு வாசப்படி பணக்காரங்கன்னாலும் பிரச்னை,

ஏழைங்கன்னாலும் பிரச்னை. ஆக மொத்தம் இந்த உலகில் யாருமே நிம்மதியாய் இல்லை” தனக்குத்தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டே வேலையில் கவனம் பதித்தாள்.

“உன் முகத்துல ஏதோ ஒரு கல்யாணக் களை தெரியுதே” முதலாளியின் குரல் மறுபடி மறுபடி எதிரொலித்தது.

மீனா அதை நினைத்து சிரித்துக் கொண்டாள். சட்டென்று அந்த முகம் நினைவிற்கு வந்தது. அடிக்கடி கனவில் வந்த அந்த முகம். வேகமாய் காரை ஓட்டி இவளை பயமுறுத்தி... கிண்டலாய் சிரித்த முகம், எவ்வளவு அழகான முகம்?

யாரவன்?

“அடி முட்டாள் பெண்ணே! கனவில் வந்தவன் யாரென கேட்கும் அளவிற்கு மதி மயங்கி போய் விட்டாயா? கனவில் வந்தது கற்பனை உருவம்! அதைக்கூட பார்த்து மயங்குவார்களா? நீ டிராவல்ஸ் கம்பெனியில் வேலை செய்வதால்... கனவில் கார் வந்திருக்கிறது... அவ்வளவுதான். ஒரேயடியாக கோபுரத்தின் மீதே ஆசைப்படாதே!”

“ஆசையா? நானா? என் வீட்டு நிலைமை தெரிந்தும் ஆசையெல்லாம் வருமா என்ன? படிப்பை முடித்து இதை விட நல்ல வேலையை தேடிக் கொண்டபின்தான் என் எதிர்காலத்திற்கு சேர்க்க முடியும். இதோ அப்பவும் சேர்க்க ஆரம்பித்து விட்டார். அப்படியே சேர்த்தாலும்... எவ்வளவு சேர்க்க முடியும்? எங்கள் நிலைக்கேற்ப... சாதாரண கிளார்க் உத்யோகம் பார்ப்பவன் தான் வர முடியும்? அளவுக்கு மீறி ஆசைப்படுபவளா நான்?”

முகத்திற்கு நேரே விரலால் சிட்டிகை விழ... திடுக்கிட்டு களைந்தாள் மீனா.

“ஹி...ஹி...” என்று இளித்தபடி நின்றிருந்தான் பாண்டியன்.

ஏழுமலையான் வாரிசு! குப்பென்று விஸ்கி வாசம் முகத்தில் மோதியது. கண்களில் சிவப்பு.

“என்ன மீனா தனியா இருக்கே! அப்பா இல்லையா?” அவன் கேட்ட விதமும் பார்த்த பார்வையும் வேறு மாதிரி இருந்தது.

இதுவும் வாடிக்கையான ஒன்றுதான்! வழக்கம் போல் மீனா மௌனம் சாதித்தாள்.

பாண்டியன் சேரை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அவன் எதிரே அமர்ந்தான்.

மீனாவுக்கு சங்கடமாய் இருந்தது. அவனை அங்கிருந்து சீக்கிரமாய் விரட்டியாக வேண்டுமே என்று முந்நூறு ரூபாயை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

“இந்தாங்க சார்... உங்கப்பா தரச் சொன்னார்!”

“நமக்குள்ளே எதுக்கு மரியாதை? சும்மா பாண்டியன்னே சொல்லு! என் பொண்டாட்டிக் கூட என்னை பேர் சொல்லித்தான் கூப்பிடுவா... கூட்டில்ல இருக்கறப்ப...” சொல்லிவிட்டு அசிங்கமாய் சிரித்தாள்.

மீனாவிற்கு அழகை முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

“இந்த சுரிதாள் நீ தேவதை மாதிரியிருக்கே மீனா... சும்மா... பானுப்ரியா மாதிரி உடம்பு உனக்கு. ஹூம்... எங்கேயோ பிறக்க வேண்டியவ இங்கே வந்து அல்லாடறே! ஆனா, என் பேச்சை கேட்டேன்னு வச்சுக்க... உனக்கு ப்ரைட் ப்யூச்சர்தான்!”

மீனா அவனை முறைத்தாள்.

“என்ன முறைக்கிறே? முறைச்சா... நீ பத்தினின்னு ஆயிடுமா? வேலைக்குன்னு படி தாண்டி வந்துட்டா... எப்படி பத்தினின்னு கூப்பிட முடியும்? எவளுமே யோக்யம் இல்லே. அவ்வளவு ஏன்; என் பொண்டாட்டி சித்ரா கல்யாணத்துக்கு முன்னாலே எவனையோ லவ் பண்ணவதான்! அதையெல்லாம் நான் மன்னிச்சுட்டேன். அது மாதிரிதான் இதுவும். காதல் வேற, கல்யாணம் வேற, படுக்கறதும் வேறதான்! பணம் சம்பாதிக்கறதுக் காகத்தானே வேலைக்கு வர்றே? எப்படி சம்பாதிச்சா என்ன? உன் கல்யாணத்துக்கு பணம் சேர்க்க வேணாமா? நிறைய பணம் தர்றேன். ப்ளீஸ்டா மீனுக்குட்டி! வழக்கத்தை விடவும் அதிகமாய் பாண்டியன் பேச... வெகுண்டெழுந்தாள் மீனா.

“ஒரு வார்த்தை... இதுக்கும் மேலே ஒரு வார்த்தை பேசினாலும் நான் சும்மாயிருக்க மாட்டேன். உங்கப்பாவுக்காக நான் சும்மாயிருந்தேன். என்ன நினைச்சிட்டிருக்கீங்க உங்க மனசுல? வேலைக்குன்னு படிதாண்டி வந்திட்டா... எல்லா பொண்ணுங்களும் வேசியாய்டுவாங்களா? உன்னை பெத்தவளும் ஒரு பொம்பளைதானே? அந்த ஈவு இரக்கம் கூடவா இல்லாமப் போச்சு?”

“ப்ச... புரிச்சப் போன டயலாக்! பிடிக்கலேன்னா வரமாட்டேன்னு சொல்லு! நீ என்ன ஊர்ல உலகில இல்லாத பேரழகியா? சும்மா படபடன்னு வாய் வலிக்க டயலாக் பேசிக்கிட்டு... நமக்கு பேசற பொம்பளைங்களை எல்லாம் பிடிக்காது. என் பேச்சை கேட்டு ஆடற பொம்பளைத்தான் எனக்கு வேணும். உன் மேல எனக்கு கொஞ்சம் கிரேஸ் இருந்துச்சு. வாயத் திறந்து கெடுத்திட்டியே கண்ணு! எதுக்கும் யோசிச்சு வை... நாளைக்கு வர்றேன்.. எங்கப்பாகிட்டே என்னைப் பத்தி போட்டுக் கொடுத்தாலும் கவலையில்லே. நான் அப்படி இப்படின்னு அவருக்கே தெரியும். என்ன... என்கிட்டேர்ந்து காப்பாத்த உன்னை வேலையிலேர்ந்து தூக்கிடுவார். நான் வரட்டுமா?” சாவகாசமாய் எழுந்து போனான்.

இடிந்து போய் விட்டாள் மீனா.

4 டீழை விசிறியடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஜன்னல் வழியே சாரலடிக்க... மீனா ஓடிப் போய் ஜன்னலை சார்த்தி விட்டு வந்தாள்.

கிருஷ்ணசாமியின் விரல்கள் தட்டிலிருந்த சோற்றை அணைந்தபடியிருக்க... கண்கள் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக்

இப்படி உழைக்க வேண்டும்? எல்லாம் என்னால்தானே? நான் பிறந்தே யிருக்காவிட்டால் எவ்வளவு நன்றாய் இருந்திருக்கும்' கண்கள் சுரந்தது.

ஏனோ, அப்பா மகாராஷ்டிரா செல்வதில் மீனாவுக்கு விருப்பமே இல்லை.

ஒரு மாதம் வேகமாய் ஓடிப் போனது.

மீனாவிற்கு தனக்கு மட்டுமே சமைத்து சாப்பிடுவது, கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. என்றாலும் வேறு வழி? ஒரு நாளைக்கு ஒருவேளைதான் சமைப்பாள். அதையே இரவு வரை சாப்பிட்டு பணத்தை மிச்சம் பிடித்தாள். பாண்டியனின் வம்படி பேச்சு அத்துமீறிப் போனாலும் தன் வீட்டு நிலைமையை நினைத்து சகித்துக் கொண்டாள்.

இரவில் பக்கத்து வீட்டு பாட்டியின் துணையுடன் படுத்துக் கொண்டாள்.

அன்று... அப்பாவிடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது.

‘வரும் ஞாயிறு வீட்டிலிருப்பேன். வெள்ளியன்று புறப்படுவேன்’ என்று பயணம் செய்யப்போகிற ரயில் தேதி, நேரம் எல்லாவற்றையும் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார்.

மீனாவிற்கு சந்தோஷம் பிடிபடவில்லை. ஒரு மாதம் கழித்து அப்பாவை பார்க்கப் போகிற மகிழ்ச்சி!

‘அப்பா வர்ற அன்னிக்கு அவருக்குப் பிடிச்சதை எல்லாம் சமைச்சு வைக்கணும். பாவம் இந்த ஒரு மாசமும் என்ன சாப்பிட்டாரோ?’

அப்பா வந்து சேர மூன்று நாட்களே இருந்தன. பெரிய அக்கா வீட்டிற்கு சென்று விஷயத்தை சொல்லி, சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனுக்கு அப்பாவை² வரவேற்க அழைத்தாள்.

“ஆமா... அப்பா எங்களுக்குத்தான் சம்பாதிச்சி கொண்டு வர்றாராக்கும்! எனக்கு தலைக்கு மேலே வேலையிருக்கு. நேரம் கிடைச்சா வீட்டுக்கு வந்து பார்த்துக்கறேன்!” பக்கத்து வீட்டுக்காரி மாதிரி ஓட்டாமல் வந்தது வார்த்தை.

அக்காவின் பேச்சில் அயர்ந்து போய் விட்டாள் மீனா!

‘அப்பா... இன்னமுமா சம்பாதித்து தர வேண்டும் என்று எதிர் பார்ப்பார்கள்?’ வியந்தாள்.

அதன்பிறகு, வேறு அக்காக்கள் யார் வீட்டிற்கும் செல்லவில்லை.

‘நாளை இந்நேரம் அப்பா வீட்டிலிருப்பார்’ என்று நிமிடங்களை எண்ணத் தொடங்கினாள்.

கதவு தட்டப்பட்டது.

சென்று திறந்தாள். எதிர்வீட்டு பாக்யம் நின்றிருந்தாள். அவள் முகம் பேயறைந்தது மாதிரியிருந்தது.

“என்னக்கா?”

“மீனா... உங்கப்பா நாளைக்கு வர்றேன்னு எழுதியிருந்தாரா?”

“ஆமா... ஏன் கேக்கறீங்க?”

“எந்த டிரெய்ன்ல?”

சொன்னாள்.

“ஏனக்கா... இதெல்லாம் கேக்கறீங்க?”

“இல்லைம்மா... வந்து... இப்ப டி.வி.யில்...”

“டி.வி.யில்?”

“செய்தியில்... நீ சொன்ன அந்த டிரெய்ன்ல தீப்பிடிச்சிக்கிட்டு...”

“ஐயோ... என்ன சொல்றீங்க?” அலறினாள்.

“ஓடு ரயில்ல தீப்பிடிச்சிக்கிட்டதாம்... நிறைய பேர் இறந்துட்டாங்கன்னு சொல்றாங்க... எதுக்கும் நீ ரெயில்வே ஸ்டேஷன்ல விசாரி...”

“இல்லைக்கா... எங்கப்பாவுக்கு ஒண்ணும் ஆகியிருக்காது அவர் வருவார். மீனாம்மான்னு ஓடி வருவார். அப்பா ரொம்ப நல்லவர்க்கா... அவருக்கு ஒண்ணும் ஆகாது... ஆகாது...” சொல்லிக் கொண்டே மடங்கி தரிந்தமர்ந்து அழுதாள் மீனா.

ஆனால் மீனாவின் நம்பிக்கை அனைத்தும் பொய்த்துப் போனது.

ரயில் தீப்பிடித்து எரிந்துப் போனதில் நூற்றுக்கும் அதிகமானப் பேர் உயிரிழந்தனர். அந்த நூறில் கிருஷ்ணசாமியும் அடக்கம் என்பதுதான் வேதனை! விபத்து நள்ளிரவில் நடந்ததால்... என்ன ஏது என்று அறிந்து கொள்ளமுன்னரே... பஸ்பமாகிப் போயினார். உறக்கத்திலேயே... தன் உறவுகளை பிரியப் போகிறோம் என்று தெரியாமலேயே உயிரை விட்டிருந்தனர். அடையாளம் தெரியாத அளவிற்கு கரி கட்டையாய் ஒரு உருவத்தை மூட்டைக் கட்டி இதுதான் ‘உன் அப்பா’ என்று மீனாவின் கையில் கொடுத்தபோது இதயம் விண்டு போனது.

மீனாவினால் அழக் கூட முடியவில்லை.

ன்னோட கவலையெல்லாம் உன்னைப் பத்திதாம்மா! உன்னைத் தனியா விட்டுட்டு போறேனேன்னுதான் வருத்தமாயிருக்கு!” என்றீர்களேப்பா! ஒரு வருஷம் பிரியறதுக்கே... கவலைப்பட்டீங்களை! இப்ப நிரந்தரமா... ஜென்மம் முழுக்க என்னை விட்டு பிரிஞ்சி போய்ட்டிங்களை! இனி உங்களை எப்ப பார்க்கப் போறேன்... எப்படி பார்க்கப் போறேன்? மீனா உள்ளுக்குள் மருகி... குறுகிப் போனாள்.

அப்பாவை வரவேற்க ரயில்வே ஸ்டேஷன் வர மறுத்த பெண்கள் அவரை காட்டிற்கு வழியனுப்ப வந்திருந்தனர். நான்கு மருமகன்களும் வந்திருந்தனர்.

ரயில் தீ விபத்தில் இறந்த அத்தனை பேருக்கும் மத்திய அரசாங்கம் இரண்டு லட்ச ரூபாய் நஷ்ட ஈடு வழங்குவதாக அறிவித்திருந்தது.

கிருஷ்ணசாமியின் வெந்து போன உடலை மறுபடி தகனம் செய்து விட்டு வந்த இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு அக்காள்கள் நாலவரும் மீனாவைச் சுற்றி அமர்ந்தனர்.

“கவலைப்படாதேடி... அப்பா வோட ஆயுள் முடிஞ்சு போச்சு... அதை

ரமணிசந்திரன்

விபத்தை காரணம் காட்டி எமன் பறிச்சிட்டுப் போயிட்டான். அதையே நினைச்சிட்டிருக்காம ஆக வேண்டியதை யோசி...” என்றாள் வசந்தி.

“எப்படியோ... நம்ம குடும்பத்துல உன்னையாவது டிகிரி வரைக்கும் அப்பா படிக்க வச்சிருக்காரே... அந்த வகையில் நீ புண்ணியம் பண்ணி யிருக்கே!” என்றாள் பிரேமா!

“ஆனாலும், எங்க எல்லாரையும் விட அப்பாவுக்கு உன் மேலதான் பாசம் அதிகம். படிக்க வச்சதிலா கட்டும். தன் செல்ல மகளுக்காக வெளியூர்ல தங்கி வேலை செஞ்சு உனக்காகவே உயிர் விட்டதிலா கட்டும்... எல்லா விஷயத்திலேயும் அப்பா உனக்காகவே விட்டுக் கொடுத்திருக்கார்” மாலினியின் குரலில் வெளிப்பட்டது ஆதங்கமா, பொறாமையா, பரிதாபமா என்றே புரியவில்லை.

“ஆனா, போறப்ப அப்பா நம்மளுக்கு நல்ல காரியம் பண்ணிட்டு தான் போயிருக்கார். அரசாங்கம் நஷ்ட ஈடா ரெண்டு லட்சம் தர்றதா அறிவிச்சிருக்கு. ரெண்டும் பெண் பிள்ளையா பிறந்திருக்கேன்னு நான் கண்ணீர் விடாத நாளில்லே. அவர் வேலை செய்யற கம்பெனியில ஏதோ பிரச்சனையாம். கம்பெனிய இழுத்து மூடுற அளவுக்கு நஷ்டத்துல ஓடறதால எல்லாருக்கும் சம் பளத்தை பாதியா குறைச்சிட்டாங்க. அப்படியே அப்பா பணத்தை அஞ்சு பாகமா பிரிச்சு எடுத்துக்கப் போகிறோம். எனக்குன்னு வர்ற பங்கை என் பொண்ணுங்க பேர்ல பேங்க்ல போட்டு வெச்சிடுவேன்!” என்றாள் பிரச்சனைக்கு தீர்வு கண்ட நிம்மதியுடன் சாந்தி.

“நீ சொல்றதும் சரிதான் சாந்தி!

ஆர். மணிமாலா

**வாழ்க்கை வசப்படும்!
வா, தோழா!**

வாழ்ந்து பார்ப்போம்;

வாழ்க்கை வசப்பட

வாழ்ந்து பார்ப்போம்!

சோம்பிக் கிடப்பதால்

சோபிதம் காணாது வாழ்க்கை;

வாழப் பழகு

வாழ்வின் அர்த்தம் புலப்படும்!

வாய்ப்புகளை வசப்படுத்தும்

ரச வீத்தைக் கற்றுக்கொள்;

வாழ்க்கை வசப்படும்!

- இளங்கதிரவன்,

கோவை - 641 011.

வீழ்ச்சி!

பெண்ணே...

வீழ்ந்ததென்னவோ நீ

ஆனால்

எழு முடியாமல்

தலிப்பதென்னவோ நான்!

ஆம்...

என் இதயப் பள்ளத்தாக்கில்

நீயோர் கவிதை வீழ்ச்சி!

*** ஏழையின் சிரிப்பில்**

இறைவனைக் காணலாம்...

எப்போது சிரிப்பார்கள்..?!

- ராமகிருஷ்ணன்,

காயக்காடு.

என் பெரிய பொண்ணு சரிதா இன்னைக்கோ, நாளைக்கோ பெரியவளாயிடுற பக்குவத்துல இருக்கா! அவளுக்கு சடங்கு பண்ண எங்கே போய் கடன் கேக்கறதுன்னு கவலைப் பட்டுக்கிட்டிருந்தேன். அப்பா அந்த புண்ணியத்தைக் கட்டிக்கிட்டார்.” ஆமோதித்தபடி சொன்னாள் வசந்தி.

மீனா அத்தனை பேரையும் ஏறிட்டுப் பார்த்து தனக்குள் வேதனையுடன் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“இவர்களெல்லாம் அப்பா இறந்ததற் காக வருத்தப்படுகிறார்களா? சந்தோஷப்படுகிறார்களா? எப்படி இவர்களால், இவ்வளவு சீக்கிரம், இந்த அளவிற்கு சுயநலமாய் சிந்திக்க முடிகிறது? இவர்களுக்காக, இவர்களை கரையேற்ற அப்பா எப்படியெல்லாம் அவஸ்தைப்பட்டார்? ஓடாய் தேய்ந்தார்? அதை சற்றாவது சிந்தித்துப் பார்த்தார்களா? இனிமேல் நம் அன்பான அப்பாவை பார்க்கவே போவதில்லை என்கிற ஆதங்கம் இவர்களிடம் துளியும் இல்லையே! ச்சே! நொந்து கொண்டாள் மீனா.

“சரி... போட்டது போட்டபடி அப்படியே கிளம்பி வந்துட்டேன். நிறைய வேலையிருக்கு. நான் கிளம்பறேன் மீனா!” என்று புறப்பட்டு விட்டாள் பிரேமா.

“ரெண்டு நாளா என் மாமியாருக்கு நல்ல காய்ச்சல். தனியே அவஸ்தைப்பட்டுக்கிட்டிருப்பாங்க. நானும் புறப்பட்டுறேன். நீ பக்கத்து வீட்டு பாட்டியை துணைக்கு கூப்பிட்டு படுத்துக்க. கவலைப்படாதே... அப்பா எப்பவும் உனக்குத்தான் துணையாக இருப்பார்!” ஆறுதல் சொல்லி விட்டு சாந்தியும் கிளம்பி விட்டாள்.

மற்ற இருவரும் ஏதோ சொல்லிவிட்டு.... அவர்களும் இடத்தை காலி செய்துவிட்டு... அரண்டுப் போனாள் மீனா!

சத்தியமாய் இதை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. இவர்களில் யாராவது ஒருவர் தன்னை அவர்களுடன் அழைத்துச் செல்வார்கள் என்றே எதிர்பார்த்தாள்.

ஆனால், கல்லெறிந்த காக்கை கூட்டமாய் பறந்தோடி விட்டன உறவுகள். அதுவும் சொந்த ரத்த பந்தம். ஒரே தொப்புள் கொடியில் உதித்தவர்கள்.

மீனாவுக்கு பயமாயிருந்தது. தன்னந்தனியாய் தான் மட்டுமே அனாதையானது போல் உணர்வு.

கஷ்டத்தையும், துன்பத்தையும், துயரத்தையும் வாழ்க்கையில் அனுபவிப்பதுதானே அனுபவம்?

மீனாவிற்கு இப்போது அப்பாவின் இழப்பு பூதாகரமாய் தெரிய... அதுவரை அடங்கியிருந்த துக்கம் பீறிட்டு எழ... வாய் விட்டு கதற துவங்கினாள் மீனா.

“இன்னும் கொஞ்சம் ரசம் விடு!” சீனிவாசன் சொன்னதும் வசந்தி கரண்டியால் எடுத்து விட்டாள்.

“ஏன்... உன் முகம் ஒரு மாதிரியாயிருக்கு?”

“ஒண்ணுமில்லே...”

“உங்கப்பா இறந்ததற்காக கவலைப்படறே... அதானே?”

“வருத்தப்படாம இருக்க முடியுமா? பெத்த அப்பாவாச்சே?” குரல் நெகிழ்ந்தது.

“நல்ல மனுஷன்தான்! ஆனா, எமனுக்கு நல்லவங்க, கெட்டவங்களெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரியாது. அதையே நினைச்சிட்டிருந்தா எப்படி? செத்தவங்களை பத்தி கவலைப்படறதைவிட... இருக்கிறவங்களைப் பத்தி கவலைப்படு...”

“.....”

“நாம வசதியானவங்க இல்லேதான்! சின்ன வீட்ல இருக்கிறவங்கதான். ஆனா நமக்கு விசாலமான மனசிருக்கு வசந்தி. உன் தங்கச்சி மீனாவுக்கு இனி யார் இருக்கா? அவளை அந்த வீட்லே தனியா விட்டுட்டு வந்திருக்கியே... கொஞ்சம் கூட பொறுப்பில்லாம? ஆம்பளை இல்லாத வீடுன்னு எவனாவது வீட்டுக்குள்ளே புகுந்திட்டா அவ கதி என்னாகிறது? அவளுக்காக தனியா சமைக்கப் போகிறோமா என்ன? அவளையும் நம்ம வீட்டுக்கு கூட்டிக்கிட்டு வந்திருக்கலாமே!” என்றான் சீனிவாசன்.

இந்த வார்த்தையை அவள் எதிர்பார்த்ததுதான். அவளுக்கு தெரியாதா தன் கணவனைப் பற்றி.

“நான் கூப்பிட்டேன். அவதான் பிடிவாதமா வர மறுத்திட்டா! இன்னும் கொஞ்ச நாள்ல லேடிஸ் ஹாஸ்டல் தங்கிக்கறேன்னு சொன்னா. அதனால் விட்டுட்டேன்!”

“வயசுப் பொண்ணு... நாமெல்லாம் இருக்கறப்ப ஹாஸ்டல் தங்கறதா? பைத்தியக்காரி அவதான் ஏதோ உளர்றான்னா... நீயும் தலையாட்டிக்கிட்டு வந்துட்டியா? நான் போய் கூப்பிடறேன்!”

பயந்து விட்டாள் வசந்தி.

“ஐயோ.... வேண்டாங்க! நானே அவளை ரெர்ம்ப வற்புறுத்தினேன். பிடிவாதமா வரமறுத்திட்டா. அவளைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். வர மாட்டா. தான் நினைச்சா... நினைச்சதுதான். மோர் விடவா?”

“வேண்டாம்!” என்றான் யோசனையுடன். தட்டிலேயே கையை கழுவிக் கொண்டு எழுந்தான்.

வசந்தி கணவனை வெறித்துப் பார்த்தாள்.

அவளுக்கு மீனா மீது அன்பிருந்தது. அக்கறையும் இருந்தது. நியாயமாய் பார்க்கப் போனால் அவளை அவள்தான் தன் பொறுப்பில் அழைத்து வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், முடியவில்லை. காரணம்...

மீனாவின் அதித அழகு. இரண்டாவது கணவனின் வக்கர குணம்.

சீனிவாசனுக்கு சபல புத்தி அதிகம். நிறைய பெண்கள் தொடர்பு உண்டு. அதன் காரணமாய் கணவன் மனைவிக்குள் அடிக்கடி சண்டை வரும். ஆனால் சீனிவாசன் தன்னை திருத்திக் கொள்ளவில்லை. இந்த நிலையில் தங்கையை எப்படி வீட்டிற்கு அழைத்து வர முடியும்? பாலுக்கு பூனை காவல் போல.

ஆர். மணிமாலா

அதைவிட, மீனா அங்கிருப்பதே பாதுகாப்பு என்பதை தெளிவாய் உணர்ந்திருந்தாள்.

“கடவுளே... என் தங்கையை எந்தக் குறையும் வராமல் நீதான் பாதுகாக்கணும்!” அவளால் வேண்டிக் கொள்ள மட்டுமே முடிந்தது.

“**ரொம்ப** டல்லாயி: ட்டே மீனா?” பாண்டியன் அவள் அருகில் வந்த மர்ந்தான்.

“இப்படி உங்கப்பா உன்னை அனாதையா விட்டுட்டு போவாரனு... நான் நினைச்சிக்கூட பார்க்கலே...”

“போனவரையே நினைச்சி உன் உடம்பை வருத்திக்காதே மீனா! எப்படி இளைச்சிட்டே பார்! சாப்பிடறியா இல்லையா? நீ இப்படி இருக்கறது என் மனசுக்கு கஷ்டமாயிருக்கு மீனா!”

“இனிதான் நீ யோசிச்சு, புத்திசாலித்தனமா ஒரு நல்ல முடிவை எடுக்கணும். மனுஷன் வாழ்றதுக்கு பணம் அவசியம் மீனா. அந்தப் பணத்தை சம்பாதிக்கத்தானே உங்கப்பா வெளியூருக்குப் போனார். கரிக்கட்டையா திரும்பி வந்தார். என் பேச்சை ஆரம்பத்திலேயே கேட்டிருந்தா உங்கப்பாவை பறி கொடுத்திருக்க வேண்டாம். அந்தப் பணத்தை நீயே சம்பாதிச்சிருக்கலாம்.” என்றான் அவளை அர்த்த புஷ்டியுடன் பார்த்தபடி.

“நீ அமைதியா இருக்கிறதைப் பார்த்தா நான் சொல்றதை யோசிக்கறேன்னு தெரியுது. இதோ பார் மீனா... நாட்டே முக்கால்வாசிப் பேர் இப்படித்தான் மீனா. அட்ஜஸ்ட் பண்ணிட்டுப் போறாங்க! உனக்கும் இப்ப யாருமில்ல! அப்பாவும் போயிட்டார். இத்தனை அக்காள்கள் இருந்தும் யாராவது உதவுனாங்களா? அவ்வளவுதான்! எல்லாரும் சுயநலக்காரங்க மீனா. எனக்கு உன்மேல அக்கறை மட்டுமில்லே; அன்பும் இருக்கு. அன்புன்னு சொல்றதை விட காதல் இருக்குன்னு சொல்லலாம். நீ மட்டும் சரின்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லு... கடைசி வரைக்கும் நான் உன்னை வச்சி காப்பாத்தறேன்...”

“யோசி... நல்லா யோசி... இன்னைக்கு நைட்டு நான் உன் வீட்டுக்கு வருவேன், நல்ல பதிலா சொல்லு... உனக்கும் எனக்கும் ஏதோ ஒரு பந்தமிருக்கு மீனா... இல்லேன்னா இப்படி உன்னையே விரட்டி விரட்டி வருவேனா சொல்லு? கதவை உள்தாழ்ப்பாள் போடாம வச்சிரு என்ன? வரட்டுமா?” பாண்டியன் எதையோ சாதித்து விட்ட திருப்தியில் விசிவடித்த படி எழுந்து போய் விட்டான்.

அதுவரை மௌனமாயிருந்த மீனாவின் உதடுகள் அழுகையில் துடிக்க

ரமணிசந்திரன்

ஆரம்பித்தது.

மீனா அவன் வரவை எதிர்பார்த்தபடியே காத்திருந்தாள். பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டியை இன்று வர வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டிருந்தாள்.

மணி நள்ளிரவு பன்னிரெண்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. தாழ் போடாத கதவு மெல்ல திறந்து... பாண்டியன் முகம் எட்டிப் பார்த்தது.

“அட... சொன்னபடியே எனக்காகக் காத்துக்கிட்டிருக்கியா மீனா!” செல்லமாய் குழைந்தபடி அவளருகில் வந்தான்.

“வந்தவனை வானு கூட வரவேற்க மாட்டியா மீனுக்குட்டி?” என்றவன் சட்டென அவள் தோளில் கை வைத்தான்.

திடுக்கிட்ட மீனா அவன் கையை தட்டி விட்டாள்.

“ஏய்... என்ன?”

“வெளியே போடா நாயே!” என்றாள் மீனா ஆத்திரத்துடன்.

“மீ...னா!” அதிர்ந்தாள்.

“ஏண்டா... ஆம்பளைத் துணை இல்லேன்னா.. எல்லா தெரு நாயும் மாமிசத் துண்டை தேடி வர்ற மாதிரி வர்றீங்கனே... வெக்கமாயில்லே...?”

“என்னடி பத்தினி மாதிரி பேசறே? காலையிலே சொன்னப்ப அமைதியா கேட்டுக்கிட்டு... எனக்காக் தாழ் போடாம வச்சிருந்துட்டு... இப்ப என்னடி பேச்சு மாறறே? வேற எவனாவது அதிகமா பணம் தரறேன்னு சொல்லிட்டானா?”

“இப்படித்தான் பணம் சம்பாதிச்சு உயிர் வாழணும்னா அப்படிப்பட்ட உயிர் எனக்குத் தேவையே இல்லே! கை நீட்டி சம்பளம் வாங்கினா... கையை தொட ஆசைப்படறியே... நீயும் ஒரு பெண் வயித்திலேதானே பிறந்தே?”

“பச்... டயலாக் பேசி போரடிக்காதே! இங்கே பார்? என்னை பகைச்சுக் கிட்டு உன்னால வாழ்ந்திட முடியாது. உன்னை வாழ விடமாட்டேன். வேலையை விட்டே தூக்கியடிப்பேன்! மரியாதையா வா!” வெறித்தனமாய் அவளை இழுத்து அணைக்க முற்பட்டபோது பளாரென முதுகில் அடி விழுந்தது.

திடுக்கிட்டு திரும்பிய பாண்டியனின் முகம் வெளிறியது.

ஏழுமலை நின்றிருந்தார்.

“அ... அப்பா...”

“சீ... உன் வாயால் கூப்பிடாதா அப்படி? எனக்கு பிள்ளையா பொறுத்துட்டு ஏண்டா உன் புத்தி நாய் மாதிரி அலையுது? மீனா தங்கமான பொண்ணுடா! தன் சுய உழைப்பால் படிச்ச முன்னுக்கு வர்ற பொண்ணு! அவளோட ஏழுமைய உனக்கு சாதகமாக்கிக்கப் பார்த்தியே ராஸ்கல்! இன்னைக்கு அவகிட்டே நீ பேசினதையெல்லாம் என்கிட்டே மறைக்காம

ஆ. ச. மணிமாலா

சொல்லிட்டா! அதனாலதான் உனக்கு முன்னால இங்கே வந்து காத்திருந்தேன். இனி, இவளுக்கு எந்தவிதத்திலேயாவது தொல்லை கொடுத்தியோ... நானே உன்னை போலீஸ்ல பிடிச்சிக் கொடுத்திடுவேன்... சொல்லி விட்டேன்! போடா வெளியே!” உறுமினார்.

பாண்டியன் விட்டால் போதுமென்று ஓடிவிட்டான்.

“அவன் சார்பில நான் என்கிட்டே மன்னிப்புக் கேட்டுக்கிறேன் மீனா! நீ எங்க டிராவல்ஸ்ல வொர்க் பண்ண சலுகையில் அவன் இப்படியெல்லாம் நடந்துக்கிட்டான். அவன் கண்ணுல நீ பட வேண்டாம். நாளைலேர்ந்து நீ நம்ம டிராவல்ஸ்ஸுக்கு வேலைக்கு வரவேண்டாம்மா! உன்னோட நன்மைக்காகத்தான் சொல்றேன். புரிஞ்சுக்குவேன்னு நம்பறேன். நாளை உனக்கு தெரிஞ்ச நல்ல இடத்திலே வேலை வாங்கித் தர்றேன். இந்தாம்மா இதுல மூவாயிரம் ரூபா இருக்கு. செலவுக்கு வச்சுக்க... நான் வர்றேம்மா” என்று ஒரு கவரை கொடுத்து விட்டுப் போய் விட்டார்.

கதவை தாழ் போட்டுவிட்டு ஆயாசத்துடன் பாயில் வந்தமர்ந்தான்.

“எதிர்காலம் பற்றிய பயம் இன்னும் விஸ்வரூபமெடுத்தது. பாண்டியன் தொல்லை விட்டது சரி! வேலை போய் விட்டதே! மறுபடி வேலை தேணும். ஏழுமலை சார் சொல்லிவிட்டார் என்பதற்காக அவர் உதவியை நாடி சிரமப்படுத்துவது சரியல்ல. ஹும்...” பெருமூச்சொன்றை எறிந்து விட்டு படுக்கையில் சரிந்தான்.

உறக்கம் வருவேனாப் பார் என்று அடம் பிடித்தது.

அந்நேரம்... கதவு தட்டப்பட்டது.

‘யாராய் இருக்கும்... இந்த நேரத்தில்?’ வியப்பால் எழுந்தான்.

“யாரு?”

“நான்தான் மீனா... கதவைத் திற...” சீனிவாசனின் குரல் ஒலித்தது.

மீனாவின் ஆச்சரியம் மேலும் அதிகரிக்க கதவைத் திறந்தான்.

“என்ன மாமா... இந்த நேரத்திலே?”

“ஏன் வரக் கூடாதா?”

அவன் கேட்ட கேள்வியே சரியில்லை. மீனா பதை பதைக்கும் நெஞ்சுடன் அவனையே பார்த்தான்.

“சாப்பிட்டியா மீனா?”

“ம்...”

“ரொம்ப இளைச்சிட்டியேம்மா! ஆனாலும் உனக்கு ரொம்பத்தான் பிடிவாதம். வசந்தி கூப்பிட்டும் கூட வீட்டுக்கு வரமாட்டேன்னுட்டியாமே! ஏன் மீனா... நாங்க உன்னை நல்லா பார்த்துக்க மாட்டோமா?”

“அக்கா என்னை கூப்பிடலியே!” என்றாள் ஆச்சரியமாக.

“நினைச்சேன். அப்பவே நினைச்சேன். அவளுக்கு உன்மேல பொறாமை மீனா... நீ ரொம்ப அழகாயிருக்கேயில்லே... அந்த எரிச்சல். எங்கே அவளை விட்டுட்டு நான் உன் மேல ஆசைப்பட்டுடுவேனோன்னு பயம். ஹஹஹ...” என்று வாய் விட்டு சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

மீனா பயத்துடன் அவனையே பார்த்தாள்.

“ஆனா, அவ பயப்படறதிலேயும் ஒரு அர்த்தமிருக்கு மீனா! யாரையும் வீழ்த்தற அழகு என்கிட்டே இருக்கு! நான்கூட கொஞ்சம் தடுமாறிப் போயிட்டேன்னா பார்த்துக்க. சரி அதை விடு! நீ இங்கே தனியா இருக்க வேணாம் மீனா! உன்னைக் காப்பாத்தற பொறுப்பு எனக்கும் இருக்கு. நாளைக்கே நீ என்னோட கிளம்பி எங்க வீட்டுக்கு வந்திடு!”

“இ... இல்லே மாமா! இங்கே ஏனக்கு எந்த தொந்தரவும் இல்லே. நான் இங்கேயே இருக்கேன். நீங்க கிளம்புங்க!”

“ப்ச... புரிஞ்சுக்காம பேசாதே! மெனக்கெட்டு ஒருத்தன் நைட்ல இங்கே வர்றான்னா என்ன காரணம்? சரி... நீ நம்ம வீட்டுக்கு வர வேணாம்... நான் இங்கே வர்றேன்... உனக்கு துணையா நான் இருக்கேன்... என்ன சொல்றே?” சீனிவாசன் மெல்ல நெருங்கி வந்து அவள் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“ச்சே!” என்று கைகளை உதறி விடுவித்துக் கொண்டான்.

“நீங்களா... நீங்களா இப்படியெல்லாம் நடந்துக்கறீங்க?”

“மீ...னா!”

“நீங்க பார்க்க வளர்ந்த பொண்ணு நான்! என்கிட்டேயே இப்படி கேவலமா நடக்க உங்களுக்கு எப்படி மாமா மனசு வந்தது? கூட்டினவளுக்கு துரோகம் பண்ண நினைக்கிறீங்களே... இது வசந்தி அக்காவுக்கு தெரிஞ்சா எவ்வளவு வருத்தப்படுவா?”

“ஏதோ போனா போகட்டும்... தனியா இருக்கியே உதவலாம்னு வந்தா...”

“எது? இதுவா மாமா உதவி? அதைவிட நாலு முழு கயித்திலே தொங்கி நிரந்தரமா எங்கப்பாகிட்டேயே போய் சேர்ந்திடுவேனே! எதற்கு இந்த மானங்கெட்ட பொழைப்பு! போங்க... வெளியே போயிடுங்க... இனி இந்தப் பக்கம் வராதிங்க. மறுபடி இதை மாதிரி வந்து தொந்தரவு பண்ணிங்களன்னா... எழுதி வச்சிட்டு செத்துப் போவேன்!” என்றாள் உறுதியாக.

சீனிவாசன் நடுங்கியபடி வெளியேறிவிட்டான். மீனா தொய்ந்து போய் அமர்ந்து விட்டாள்.

இந்த உலகத்துல கன்னிப் பெண்கள் தனித்து வாழவே முடியாதா? ஏனிப்படி வல்லுறுகள் என்னைச் சுற்றி வட்டமிடுகின்றன?

பாரிஜாத மலர்களாவதைவிட பருத்தி பூக்களாவது சிறப்பு. மணப்பதை விட மானத்தை காப்பது மேல்.

எந்த சூழலிலும் என் மானத்தை இழக்க மாட்டேன். இனி இங்கே தனியே இருப்பது புத்திசாலித்தனமில்லை. முடிவு செய்து விட்டாள் மீனா.

அக்கா வீட்டில் போய் தங்குவது என்று முடிவாகி விட்டது. ஆனால், எந்த அக்கா வீட்டிற்குப் போவது என்றுதான் புரியவில்லை.

நான்கு சகோதரிகளும் சென்னையில்தான் வசிக்கி

ஆர். மணிமாலா

றார்கள்.

வசந்தி அக்கா வீட்டிற்குப் போக முடியாது. சீனிவாசனின் புத்தி தெரிந்தும் அங்கு போவது... கண்ணை மூடிக் கொண்டு கிணற்றில் விழுவதற்கு சமம்.

சாந்தியாக்கா பாவம் கஷ்டப்படுகிறாள். அவள் கணவருக்கும் சரிவர சம்பளம் வராதபோது நான் வேறு எதற்கு சுமையாக?

மாலினி கொஞ்சம் சுயநலக்காரி. எந்த ஒரு சின்ன விஷயத்திற்கும் முகத்திலடிப்பதுபோல் பேசி விடுவாள்.

பிரேமா அக்கா வீட்டிற்குப் போகலாமா? அவளும் அப்படி ஒன்றும் வசதிக்காரி இல்லை. அவள் கணவன் எக்ஸ்போர்ட் கம்பெனியில் குபர் வைசராக இருப்பவர். அவளுக்கு என் மீது அன்பு இருக்கிறது. சிறு வயதில் என்னை அவள்தான் தூக்கி வளர்த்தாளாம். அப்பா சொல்வார்.

அவளிடமே போகலாம். யோசித்துக் கொண்டிருக்க எனக்கு யோக்கியதை இல்லை. கெஞ்சியாவது தங்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

ஒரு தோல் பையில் சில உடைகளை வைத்து எடுத்துக் கொண்டு பிரேமா இருந்த போருருக்கு பஸ் ஏறினாள்.

இவளை சற்றும் எதிர்பார்க்காத பிரேமாவுக்கு நிஜமாகவே தூக்கி வாரிப் போட்டது. பிரேமாவின் மாமியார் பார்த்தப் பார்வையில் 'இவளெங்கே இங்கே' தெரிந்தது.

"வா மீனா? என்ன இங்கே?" எதற்காக வந்தே என்பதுப் போல் இருந்தது தொனி பிரேமாவிடமிருந்து.

"சு... சுமமாதானக்கா! உன்னைப் பார்த்துட்டுப் போகலாமனுதான் வந்தேன். அத்தனை இல்லையா?"

"வேலை விஷயமா மங்களுர் போயிருக்கார். வர மூணு நாள் ஆகும். இப்படி உட்காரு."

விக்னேஷும்.. ரவிக்குமாரும் எங்கே?"

"ஸ்கூலுக்குப் போயிருக்காங்க. காபி சாப்பிட்டறியா?"

"சரிக்கா! அத்தே... நீங்க எப்படியிருக்கீங்க...?" அக்காவின் மாமியாரைக் கேட்டாள்.

"ஏதோ இருக்கேன்மமா... ஆமா... உங்கப்பா செத்துக்கு அரசாங்கத்தி லேர்ந்து பணம் தர்றேன்னு சொன்னாங்களே எப்ப வருதாம்?"

"இன்னும் ரெண்டு மர்சமாகுமாம்!"

"சீக்கிரம் வந்தா நல்லது. சந்திரனுக்கு கல்யாணத்துக்கு நாள் வேற குறிச்சிட்டேன்."

மனம் பிசைய அக்காவைப் பார்த்தாள். பிரேமா வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள்.

அப்பாவின் உயிர் விற்ற காசுக்குதான் எத்தனை தேவைகள்? அக்காவின் மச்சினனுக்கு கல்யாணம் பண்ணக் கூட அப்பாவோட பணம் உதவுகிறதே! துளிர்க்க நினைத்த கண்ணீரை கண்களை சிமிட்டி உள்ளிழுத்துக் கொண்டாள்.

"மதியம் இருந்து சாப்பிட்டுட்டுப் போ... கொல்லையிலே வத்தல் காயப்போட்டிருந்தேன். அதைப் பார்த்திட்டு வர்றேன்." மாமியார்காரி பட்டம்மாள் எழுந்து சென்றாள்.

"ஹாய் மீனா... எப்ப வந்தே? ஸாரி... கேள்விப்பட்டேன். ரொம்ப வருத்தமாயிருந்தது. நடந்ததை மறந்திட்டு... நடக்கப்போறதை பத்தி யோசி... ஓக்கே?" அந்தப் பக்கமாய் வந்த பிரேமாவின் மச்சினன் சந்திரன் இவளைப் பார்த்ததும் நின்று பேசினான்.

"வேற வழி? என்ன பண்ணினாலும் அப்பா திரும்ப வரப் போவதில்லே... ஆமா... நீங்க எப்ப பெங்களுர்ல இருந்து வந்தீங்க...? சென்னைக்கே ட்ரான்ஸ்ஃபர்ல வந்துடலாமே!"

"வந்து நாலு நாளாச்சு மீனா? ட்ரான்ஸ்ஃபர் அவ்வளவு சலியா கிடைச்சிடாது. ட்ரை பண்ணிட்டுத்தானிருக்கேன். அடுத்த மாசம் எனக்கு மேரேஜ் பிக்ஸ் பண்ணியிருக்காங்க... தெரியுமா? கண்டிப்பா நீ வரணும்!"

"ஷ்யூர்!"

"அர்ஜெண்ட்டா வெளியே கிளம்பிட்டிருக்கேன்... வந்து பேசறேன் ஓக்கே?"

"சரி!" என்றாள் சிரித்தபடி.

சந்திரன் போய் விட்டான்.

பிரேமா மீனாவின் உடைகளடங்கிய பேகை பார்க்கத் தவறவில்லை.

"ஒருவேளை... இங்க தங்க வந்திருக்காளோ? கடவுளே... இதென்ன புதுப் பிரச்னை?" சங்கடத்தில் வியர்த்தாள் பிரேமா.

"மீனா... இப்படி வா..." என்று சமையலறைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

"காபி சாப்பிடு" என்று டம்பளரை நீட்டினாள்.

"என்னக்கா... என்னை விருந்தாளி மாதிரியே ட்ரீட் பண்றே?"

"இன்னைக்கு ஸன்டேக் கூட இல்லையே... வேலைக்குப் போகலியா மீனா...?"

"இல்லேக்கா..." என்று ஆரம்பித்தவளின் கண்கள் சட்டென கலங்க ஆரம்பித்தன.

"ஏண்டி அழறே?"

கேட்டதுதான் தாமதம்.

பாண்டியன் வீட்டிற்கு வந்தது, வேலையை விட்டது, வசந்தியின் கணவர் வந்தது... எல்லாவற்றையும் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல் கொட்ட ஆரம்பித்து விட்டான்.

கேட்க கேட்க ஒருபுறம் நெஞ்சு பதறியது பிரேமாவிற்கு. ஆனால், மறுபுறம் மீனா இங்கே வந்து நிரந்தரமாய் தங்கிவிடுவாளோ என்று நெஞ்சு பக்கபென அடித்துக் கொண்டது.

"அதனால..."

"போதும் அழாதே மீனா! கடவுள் உனக்கு ஒரு நல்ல வழியை காண்பிப்பார். கவலைப்படாதே! எனக்கு கொஞ்சம் வேலையிருக்கு. நீ

அப்படி உட்கார்ந்து ரெஸ்ட் எடு! ரொம்ப டயர்டா தெரியறே!” அவள் பதிலைக் கூட எதிர்பார்க்காமல் சென்று விட்டாள் பிரேமா.

அந்த செய்கை மீனாவிற்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

பிளாட்பாரத்தில் பஸ்ஸிற்கு காத்திருக்கும் பயணியைப் போல் நடுரோட்டில் நிற்பதுபோல் தன்னை உணர்ந்தாள்.

தங்கைக்கு உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள் பிரேமா!

“பிரேமா...!” கொல்லைப்புறத்திலிருந்து பட்டம்மாள் அழைப்பது கேட்டது.

“இதோ... வர்றேன்... என்று குரல் கொடுத்தவள், “சாப்பிட்டுக்கிட்டிரு... வந்திட்டேன்!” என்று போனாள்.

ஐந்து நிமிடம் சென்றிருக்கும்.

சாப்பிட்டு முடித்த மீனா கை கழுவ கொல்லைப்புற பக்கமாய் சென்றபோது, மாமியாரும், மருமகளும் பேசிக் கொண்டிருந்தது தெளிவாய் காதில் விழுந்தது.

“என்னடி... உன் தங்கை பெட்டியும், கையுமா வந்திருக்கா... இங்கேயா தங்கப் போறா?”

“தெ... தெரியலே அத்தே...!”

“கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்க! ஆனா அவ வயசுப் பொண்ணு. அதை ரூபகம் வச்சுக்க. சந்திரனுக்கு வேற கல்யாணம் ஆகப் போகுது. வயசுப் பையன் இருக்கிற வீட்டே உன் தங்கை தங்கினா... அது சரிப்படாது. நம்ம வீடோ சின்னது. நீ புருஷன் குழந்தையோட இருக்கிற ஒரே ஒரு பெட்டும்ல படுத்துக்கறே! ஸ்டோர் ரூமை சுத்தம் பண்ணி அங்கேதான் சந்திரன் தங்கியிருக்கிறான். நான் கிழவி... வராந்தாவில படுத்துக்கறேன். உன் தங்கையை அப்படி படுக்க வைக்க முடியுமா? அப்பா, அம்மா இல்லாத பொண்ணுதான். இல்லேங்கலே! ஆனா, அதுக்காக வேலியிலே போற ஒணானை காதுக்குள்ளே விட்டுக்கறது புத்திசாலித்தனமான காரியமில்லே! தங்கச்சிதானேன்னு மனசு இளகி சரின்னுடப்போறே? எந்த நேரத்திலே எது வேணாலும் நடக்கும். யார் கண்டது? இந்தக் காலத்திலே ஆண் பிள்ளைங்களையும் நம்ப முடியல; பெண் பிள்ளைங்களையும் நம்ப முடியலே. எதையும் விளக்கி சொல்லி மனசை கஷ்டப்படுத்தவும் நான் விரும்பலே. சொல்றதை சொல்லிட்டேன்.” பட்டம்மாள் பேசி முடித்தாள்.

பிரேமா பாடுதான் திண்டாட்டமாகி விட்டது. எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மீனாவின் இதயம் ரெண்டாய் விண்டுப் போனது.

சப்தம் எழுப்பாமல் அப்படியே திரும்பி விட்டாள். இதயத்து வேதனையை முகத்தில் காட்டாமல் சாதாரணமாய் மறைத்தாள்.

கையை கழுவிக் கொண்டு பிரேமாவைத் தேடி வந்தாள்.

“அக்கா...”

“என்ன?” என்றாள் குரலில் சற்றே எரிச்சல் கலந்து.

“நான் புறப்படறேன்க்கா!”

சட்டென தலைதூக்கிப் பார்த்தாள்.

“நாங்கள் பேசியதைக் கேட்டிருப்பானோ?”

“நான் ஹாஸ்டல்ல தங்கலாம்புதான் புறப்பட்டேன். அதுக்கு முன்னால உன் கையால சாப்பிட்டு போகணும்னுதான் இங்கே வந்தேன். திருப்தியா சாப்பிட்டேன். இது போதும்க்கா! வரட்டுமா?”

“மீனா... உன் நிலைமை இப்படியாடி ஆகணும்?” உடைந்து போனாள் பிரேமா.

“ப்ச்... என்ன இது? அழாதே! நீ இப்படி அழுதா... நான் எப்படி தெரியமா இருப்பேன்...? சந்தோஷமா அனுப்பி வை!”

“போய் வாடி! அப்பப்ப வந்துட்டுப் போ!”

“சரிக்... வர்றேன்!” என்று அவளிடமும், அத்தையிடமும் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

அவள் போகும் பாதை... ஒரே நேர்க் கோடாய் போய்க் கொண்டே யிருந்தது. நிழலுக்கு ஒதுங்க ஒரு மரமும் தென்படவில்லை.

“எங்கே போவது? நான் பாட்டிற்கு ஹாஸ்டலில் தங்கப் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டேன். எப்படி தங்க முடியும்? வேலையும் இல்லை. கையிலிருக்கிற பணத்தை வைத்துக் கொண்டு எத்தனை மாதம் ஓட்ட முடியும்? வேலை கிடைக்கும் வரைக்குமாவது பிரேமா வீட்டில் தங்க இடம் கிடைத்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும். என்ன பண்ணப் போகிறேன்?” சோர்ந்து போய் ஒரு கல்லின் மீது அமர்ந்து விட்டாள்.

எவ்வளவு நேரம் அமர்ந்திருந்தாளோ... அவளுக்கே தெரியாது.

அருகில் ஒரு கார் வந்து நின்ற சப்தம் கூட அவளை கலைக்கவில்லை.

“சரிதான்... இங்கே போதிமரம் கூட இல்லையே... இங்கே உட்கார்ந்து தவம் பண்ணே?” குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

மாதவன் கார் மீது சாய்ந்தபடி... இவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மாதவன் -மாலினியின் கணவன்.

“மா...மா!”

“ஆ...மா!” என்றான் அவனைப் போலவே.

“நீங்க எங்கே இங்கே?”

“அதையேதான் நானும் கேக்கறேன். நீ எங்கே இங்கே?”

“ஓ... ஒண்ணுமில்லே... மாமா.. சும்மாதான்!”

சில கணங்கள் அவளையே பார்த்த மாதவன் தலையாட்டிக் கொண்டான்.

“இங்கே பக்கத்துல உங்க பிரேமா அக்கா வீடு இருக்கில்லே?”

“ஆ... ஆமா!”

“அங்கே போய்ட்டு வந்தியா?”

“ம்!”

“மேலும் மேலும் கேள்வி கேட்டு கஷ்டப்படுத்த விரும்பலே! என்னால புரிஞ்சுக்க முடியுது மீனா! உனக்கு இப்படியொரு கஷ்டம் வந்திருக்க

வேண்டாம். உனக்கு இப்ப பாதுகாப்பான ஒரு இடம் தேவை? உன்னை பாதுகாக்கற பொறுப்பு எனக்கில்லையாம்மா? ஒரு போன் பண்ணியிருந்தா... நானே வந்து அழைச்சிட்டுப் போயிருப்பேனே! நல்லவேளை ஃபாக்டரி போயிட்டு திரும்பிட்டிருந்தேன். உன்னை பார்த்துட்டேன். தாங்க் காட்! வா ... வண்டியில் ஏறு!”

“இல்லை மாமா... பரவாயில்லே!”

அவள் பேசை வாங்கி காரில் வைத்த மாதவன்,

“ஏறு!” என்றான் அழுத்தமாய் உச்சரித்து.

அதற்கு மேல் மறுப்பு சொல்லாமல் ஏறி அமர்ந்தாள்.

கணவனோடு காரில் வந்திறங்கிய மீனாவைப் பார்த்து அதிர்ந்தாள் மாலினி.

“என்ன ஷாக்காயிட்டே? உன் தங்கை மீனாவேதான், இப்படி வா!” என்று தனியே அழைத்துச் சென்று காதில் கிசுகிசுத்தான். “இனிமே அவ இங்கேயே இருக்கட்டும். உள்ளே போ மீனா.. அவளை கூட்டிக்கிட்டு போ மாலு!”

என்றான் மாதவன்.

“ஹி...ஹி... வா வா... மீனா!” கையைப் பற்றி அழைத்துச் சென்றான்.

“யார் இது?” என்றான் எதிர்ப்பட்ட மாமியார்.

மீனா அவளையும், பிரம்மாண்டமான அந்த பங்களாவையும் பார்த்து அசந்து போய் விட்டாள்.

“மாலினி அக்கா... இவ்வளவு பெரிய வீட்டிலா வாழ்கிறாள்?”

மாலினியுடன் அவள் போனில் பேசியிருக்கிறாளேயொழிய அவள் வீட்டிற்கெல்லாம் வந்ததில்லை. மாலினியும் அழைத்ததில்லை.

“என் தங்கை அதை!” என்றான் தயக்கமாய்.

“ஓஹோ!” என்று அலட்சியமாய் பார்த்து விட்டு நகர்ந்தாள்.

“யாரிவ?” சோபாவில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த மாமனார் கேட்டார்.

“என் தங்கை...”

“அப்படியா? நான் யாரோ புதுசா சர்வண்ட் அப்பாயிண்ட் பண்ணிட்டங்களுன்னு நினைச்சேன்?” என்றவர் மறுபடி பேப்பரில் தலை கவிழ்த்துக் கொண்டார்.

மாடிப்படி ஏறும்போது தாமோதரன் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். மாதவனின் அண்ணன். வீட்டின் மூத்த மகன். சென்ற வருடம்தான் அவன் மனைவி சுலோச்சனா ஹார்ட் ப்ராப்ளத்தால் இறந்து போனாள். அந்த வீட்டில் அண்ணன் தம்பி மட்டுமேவேறு பெண் பிள்ளைகள் இல்லை.

தாமோதரன் மீனாவை பார்த்ததும் கண்களில் கேள்வி தொக்கி நிற்க மாலினியைப் பார்த்தான்.

மெல்ல சொன்னாள் மாலினி.

“ம்...ம்...” என்று தலையை ஆட்டியபடி இறங்கிப்போய் விட்டாள். மாலினி மீனாவை தன்னறைக்கு அழைத்து வந்து கதவை உட்புறமாய் தாழிட்டு விட்டு தங்கையை கோபமாய் முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“கொஞ்சமாவது அறிவிருக்கா உனக்கு? படிச்சவதானே நீ?”

அரண்டு விட்டாள் மீனா.

“அ...க்...கா!”

“உன்னை யார் இங்கே வரச்சொன்னது? கூட்டிக்கிட்டு வரணும்னா... உன்னை அப்பா செத்த அன்னைக்கே அழைச்சிருக்க மாட்டேனா? உடம்பு நிறைய நகையும், லாரி நிறைய சீர் செனத்தியுமாகவா அப்பா என்னை இந்த வீட்டுக்கு அனுப்பி வச்சார்? நான் எப்படியோ காலத்தை தள்ளிக்கிட்டிருக்கேன். நீ இப்ப வந்திருக்கே! என்னைப் பத்தி என்ன நினைப்பாங்க? நீயே பார்த்தே இல்லை... உனக்கு கிடைச்ச வரவேற்பை? ஏண்டி என்னை அசிங்கப்படுத்தறே?”

“.....”

“சரி... சரி... இருந்துக்க... அப்புறம் நான்தான் விரட்டி அடிச்சிட்டேன்னு என் புருஷன் என்னை கோவிச்சுக்கப் போறார். தப்பா நினைச்சுக்காதே மீனா. விருந்தும் மருந்தும் மூணு நாளைக்குன்னு சொல்லுவாங்க. சீக்கிரமா ஒரு வேலையை தேடிக்க... என்ன?”

“சீக்கிரமாய் கிளம்பற வழியைப் பார்!” என்று சொல்லாமல் சொல்வது போலிருந்தது.

அவமானத்தில் உடல் சிலிர்த்தது மீனாவிற்கு.

அமைதியாய் இருப்பதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய முடியும்?

ஆனால், மாலினி நிலையையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பணக்கார வீட்டில் கட்டின புடவையுடன் படியேறியவள். என்னால் அவளுக்கு மரியாதைக் குறைவு ஏற்படக்கூடாது. எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் இங்கிருந்து புறப்பட வேண்டும். அதற்கேற்றாற்போல் ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும்.

மீனாவிற்கு ஒரு சின்ன அறையை ஒதுக்கித் தந்தாள் மாலினி.

இரண்டு நாள் ஓடிப்போனது.

மீனா, சும்மாயிருக்கவில்லை. மாலினிக்கு எல்லா வேலையிலும் ஒத்தாசையாக இருந்தாள்.

“ஏ... பொண்ணு இப்படி வா!” மாமனார் திரிவேதி அவளை அழைத்தார்.

“சொல்லுங்க மாமா!” என்று அவருகே சென்று பவ்யமாய் நின்றாள்.

“சூடா... ஒரு காபி எடுத்திட்டு வா... ஓடு! சர்க்கரை வேண்டாம். அப்படியே கொஞ்சம் எலுமிச்சம் பழம் பிழிஞ்சி எடுத்திட்டு வா!” விரட்டினார்.

“இதோ வந்திட்டேன்!” என்று அடுத்த இரண்டு நிமிடத்தில் காபியோடு

வந்தாள்.

“பரவாயில்லே... கறுசுறுப்பாத்தான் இருக்கே!”

“அடியே பொண்ணு... உன் பேரென்ன சொன்னே?”

“மீனா!”

“மீனா... இங்கே வா... அப்பப்பா...” வலியால் முகம் சுருக்கினாள் மாமியார் லட்சுமி.

“என்ன அதை பண்ணுது?”

“கால் வலி தாங்க முடியலே... கொஞ்சம் தைலம் தேய்ச்சு விடறியா?”

“குடுங்க...!” என்று தைலத்தை வாங்கி அவளின் காலடியில் அமர்ந்து கொண்டு காலில் தேய்த்து நீவிவிட்டாள்.

கிட்டத்தட்ட அரை மணி நேரம் கடந்தபோது... போனால் போகட்டும் என்பது போல், போதும் என்றாள்.

“அம்மாடி மீனா... தாமு ருமை கொஞ்சம் க்ளின் பண்ணிடு. வேலைக்காரி திடீர்னு லீவு போட்டுட்டா... ஒரு வாரம் வர மாட்டாளாம்...”

“சரி...!” என்று மாடிக்குப் போனாள்.

அதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாதவன் கோபத்துடன் அம்மாவிடம் வந்தான்.

“அம்மா... நீ பன்றது உனக்கே நல்லாயிருக்கா? அந்தப் பொண்ணை இப்படி வேலை வாங்கறே?”

“ஏன் செய்யட்டுமே! அதிலென்ன தப்பு? கஷ்டப்பட்ட குடும்பத்தி லேர்ந்து வந்தவதானே? இங்கே வேலை செஞ்சா என்ன? சும்மாவா சோறு போடச் சொல்றே?”

“அல்பத்தனமா பேசாதேம்மா... அசிங்கமாயிருக்கு. உன்னை எல்லாம் திருத்தவே முடியாது!” என்று கூறி விட்டு போய் விட்டான்.

அந்த வீட்டில் மாதவனுக்கு தனி குணம்தான். இரக்க சுபாவம் கொண்ட நல்லவன்.

மீனாவை நல்லபடியாய் பாதுகாத்து நல்ல இளைஞனாய் பார்த்து அவளுக்கு மணமுடிக்க வேண்டும் என்கிற நல்ல எண்ணத்துடன்தான் இங்கே அழைத்து வந்தான்.

அவளை அம்மா வேலைக்காரி போல் நடத்துவது பிடிக்கவில்லை.

மீனா முதன்முறையாய் அந்த அறைக்குச் சென்றாள்.

இங்குமங்கும் துணிகள் இறைந்து கிடக்க... போர்க்களம் போல் காட்சியளித்தது.

அறையில் யாருமில்லை. அறையை ஓட்டி இன்னொரு அறை இருந்தது. அட்டாச்சு பாத்ருமாயிருக்கும் என்று எண்ணியவள் அதை திறந்து பார்க்க ஆர்வப்படாமல் அறையை சுத்தப்படுத்துவதில் தீவிரமானாள். கலைந்து விடந்த துணிகளை மடித்து வைத்து தரையைப் பெருக்கினாள்.

இங்கொன்றும், அங்கொன்றும் சிகரெட் துண்டுகள் எறியப்பட்டிருந்தன.

அவசர அவசரமாய் வேலை செய்ததில் இடுப்பில் வியர்வை கொப்புளங்கள் முத்தமிட்டிருந்த அழகைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கலாம் போலிருந்தன. பாத்தூமிலிருந்து தலையை துவட்டியபடி வெளிப்பட்ட தாமோதரன் அவளை தன் அறையில் எதிர்பார்க்காத திகைப்பில் அப்படியே நின்று விட்டான். அவன் கண்கள் அவளை அங்குலம் அங்குலமாக நோட்டமிட்டன.

சந்தனச் சிலை போன்ற உடம்பு! நீளமான அழகிய கண்கள். சிவந்த உதடு. லேசாய் குழி விழுந்த கன்னம். கொஞ்சத் தூண்டும் மோவாய். சாதாரண ஏழை குடும்பத்தில் இப்படியொரு தேவ அழகை காண்பது அரிது.

பெண் உடம்பை தொட்டு நாளான அவன் கைகள் பரபரத்தது.

மிக எதேச்சையாகத்தான் நிமிர்ந்தாள் மீனா. இடுப்பில் டவலுடன் வெற்று மார்போடு தலையை துவட்டியபடி நின்றிருந்த தாமோதரனை பார்த்து திகைத்தாள்.

‘கடவுளே... இவர் உள்ளேதான் இருந்திருக்காரா?’

நல்லவேளை... எல்லா வேலையும் முடித்து விட்டிருந்தாள். அதனால்... விறுவிறுவென்ற வெளியே சென்று விட்டாள்.

தாமோதரன் அவள் போன திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘கடவுளே... சீக்கிரம் எனக்கொரு வேலை கிடைக்க அருள் புரி!’ கண் மூடி பிரார்த்தனை செய்து விட்டு படுத்தான்.

அசதியாக இருந்தது. உடம்பெல்லாம் வலித்தது. இன்று வேலை பளு அதிகம். இரண்டு வேலைக்காரியும் சொல்லி வைத்தாற்போல் லீவு எடுத்துக் கொண்டதால் எல்லா வேலையும் இவளே செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

மாதவன் அறையிலிருந்த தின நாளிதழின் வரி விளம்பரம் பகுதியை மட்டும் எடுத்து வந்திருந்தான். அவளுக்கு ஒத்துப் போவதுப்போல் நாலைந்து வேலை வாய்ப்புகள் இருந்தன.

விடிந்ததும் முதல் வேலையாய் அவற்றிற்கு அப்ளிகேஷன் எழுதி அனுப்ப வேண்டும்.

யோசித்துக் கொண்டிருந்தவள், ‘டொக், டொக்’ என தன்னறை கதவு தட்டப்படுவது கேட்டு ஆச்சரியமாய் எழுந்து கதவைத் திறந்தாள்.

திறந்ததுதான் தாமதம்... அவளைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தது ஒரு உருவம். கணமும் தாமதியாது அவளை இறுக அணைத்து படுக்கையில் சாய்த்தது.

அந்த பஸ் மேட்டுப்பாளையம் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

குளிர் காற்று சிலிர்ப்புடன் ஓடி வந்து ஜன்னலோரம் அமர்ந்திருந்த மீனாவை வெடவெடக்க செய்தது.

ரமணிசந்திரன்

இருபதாவது முறையாக அந்த பேப்பரை எடுத்துப் படித்தாள்.

‘பாரிஸ நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் வயதான அம்மாவை வீட்டோடு தங்கி கவனித்துக் கொள்ள ஆதரவற்ற விதவைப் பெண் தேவை!’ என்று முகவரியும், போன் நம்பரும் தரப்பட்டிருந்தது. மீனா போனில் தொடர்பு கொண்டாள்.

நேரில் வரச் சொல்லி ஒரு பெண்ணின் குரல் அழைத்தது. இதோ புறப்பட்டு விட்டாள்.

முந்தின நாள் நடந்த சம்பவத்தை இப்போது நினைத்தாலும் உடம்பு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

தாமோதரன் திடீரென்று தன் னறைக்குள் நுழைந்து அப்படி மூர்க்கத்தனமாய் நடந்து கொள்வான் என்று அவன் நினைத்துக் கூட பார்க்கவில்லை.

காட்டுப் புலியிடம் சிக்கிய மானாய் அவள் தப்பிக்க துள்ளினாள், துடித்தாள். ஆஜானுபாகுவாய் இருந்த தாமோதரனிடமிருந்து அவளால் விடுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

நல்லவேளை... கடவுளாய் பார்த்து அனுப்பியது போல மாதவன் அங்கு வந்தான். அவன் தாமதமாய் வீடு திரும்பியிருந்தான். உறக்கம் வராமல் பால்கனியில் நடந்தவன் அண்ணன் மீனாவின் அறைக்குள் நுழைவதைப் பார்த்து விட்டுத்தான் ஓடி வந்தான்.

தம்பியை அங்கு எதிர்பார்க்காத தாமோதரன் விக்கித்துப் போய் உடனடியாக வெளியேறினான்.

மீனா கூனிக் குறுகி அழுதாள்.

“ஸாரிம்மா... வெரி ஸாரி... அழாதே மீனா! எல்லாம் காலை யிலே பேசிக்கலாம். இப்ப படுத்துத்

ஆர். மணிமாலா

தன்மைகள்

மண்ணுக்குத் தெரியும்

மழையின் அருமை!

தாய்க்குத் தெரியும்

மழலையின் பெருமை!

கல்வருக்குத் தெரியும்

தன்னின் சிறுமை!

கற்றோர்க்குத் தெரியும்

தமிழின் இனியமை!

வயிற்றிற்குத் தெரியும்

பசியின் கொடுமை!

கன்றுக்குத் தெரியும்

பாலின் இனியமை!

ஆனால்...

கவிதைக்குத் தெரியுமோ

பேனாவின் பெருமை?

- செல்வி கே. ஜெயசித்ரா,
வடலூர்.

★ ★ ★

★ தேர்தல் சாவடியும்

ஆவீ உலகந்தான்

மாண்டவரின் ஒட்டுப்பதிவு!

★ கண்கள் திறந்தன

இதயக் கதவுகளை-

காதல் சாவி கொண்டு!

★ உதடுகளின் நிகோடின் கறை

இதயம் கருகிய அறிகுறியா?

புகைப்பழக்கம்!

- ஆசிரர் அரக,
திருவாரூர்-610 051.

தூங்கு. மனசில ஒண்ணும் வச்சுக்காதேம்மா!” குற்ற உணர்வுடன் மன்னிப்பு கேட்டு விட்டுப் போனான் மாதவன்.

உடனடியாக மறந்து விடக்கூடிய செயலா இது? கடவுளே... எனக்கு எங்குமே பாதுகாப்பில்லையா? ஓட ஓட விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறாயே! இனி இங்கு ஒரு நிமிடம் கூட இருக்கக் கூடாது. விடிந்ததும் கிளம்பி விட வேண்டியதுதான். இனி, இந்த ஊரே நமக்கு வேண்டாம்! என்று முடிவு பண்ணியவன், யாரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் கிளம்பி விட்டான்.

பேப்பரில் கண்ட விளம்பரம் அவளை ஈர்த்தது. தனக்கு எல்லாவிதத் திலும் இந்த இடம்தான் பாதுகாப்பானதாய் இருக்கும் என்று தோன்றியது. புறப்பட்டு விட்டான்.

மேட்டுப்பாளையம் வந்திறங்கி அங்கிருந்து குன்னூர் சென்றாள்.

தினகர் எஸ்டேட்டை கண்டுபிடிப்பதில் அவளுக்கு அவ்வளவு சிரமம் ஏற்படவில்லை.

மீனா முதல் காரியமாய் நெற்றியிலிருந்த பொட்டை எடுத்து வீசியெறிந்தாள்.

எஸ்டேட்டை ஓட்டி பெரிய பங்களா இருந்தது. வாட்ச்மேனிடம் விபரம் சொன்னதும் உள்ளே சென்று யாரிடமோ கேட்டு விட்டு வெளியில் வந்தான்.

“உங்களை வரச் சொன்னாங்க... நீங்க உள்ளே போங்கம்மா!” என்று அனுப்பி வைத்தான்.

ஒருவித கிலியுடன்தான் உள்ளே நுழைந்தாள். கேட்டைத் தாண்டி விசாலமான புல்தரை நீண்டுக் கொண்டே போனது.

பழங்காலத்தில் கட்டப்பட்ட பங்களா! அங்கங்கு இக்கால நாகரிகத்திற்கு சேர்ப ஆல்டர் செய்யப்பட்டிருந்தது. பழமையும், புதுமையும் சேர்ந்த அந்த பங்களாவில் தெய்வீகம் குடி கொண்டிருந்தது.

பங்களாவின் முன்புறம் ஒரு அறை தடுக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு நடுத்தர வயதுள்ள பெண்ணொருத்தி நின்றுருந்தாள்.

“நீங்க...”

“என் பேர் மீனா... சென்னையிலிருந்து வர்றேன்!”

“வாங்கம்மா! உங்களுக்காகத்தான் மேடம் காத்திருக்காங்க... உள்ளே போங்க!” என்று அந்த அறைக் கதவைத் திறந்து அனுப்பினாள்.

அது அலுவலக அறை போன்ற அம்சங்களுடன் இருந்தது.

உள்ளே நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெண்மணி ஒருவர் கண்ணாடி கண்களால் இவளை ஏறிட்டார்.

“வணக்கம்!”

“வணக்கம்... உட்காருங்க!”

அமர்ந்தாள்.

“நீங்கதான் மிஸஸ் மீனாவா?”

“ஆமாங்க!”

“உங்க ஹஸ்பெண்ட் எப்ப இறந்து போனார்?”

“போன வருஷம்”

“ஐ ஸீ... குழந்தைங்க?”

“இ... இல்லே...”

“ரொம்ப சின்னப் பொண்ணா இருக்கியேம்மா! தைரியமா ஊரை விட்டு வேற வந்திருக்கே! உன்னோட ரிலேஷன்ஸ் தடுக்கலியா?”

“எ... எனக்கு யாருமில்லேங்க... போன மாசம் என் அப்பாவும் தவறிட்டார்.”

“ச்சொ... ச்சொ!” என்று கண்ணாடியை கழற்றி பரிதாபப்பட்டாள் புனிதா என்கிற அந்தப் பெண்மணி.

பொய் சொல்கிறோமே என்கிற பயம் இவளுக்கு.

“என் பேர் புனிதா! இந்த பங்களாவோட நிர்வாகத்தை நான்தான் பார்த்துக்கறேன்... குணவதி அம்மாவை கவனிக்க பொறுப்பான நல்ல பொண்ணாப் பார்த்து நியமிக்கிற பொறுப்பும் என்கிட்டேதான் ஒப்படைச்சிருக்காங்க. எங்க எம்.டி. ஐமீன்... குணவதி அம்மாவோட ஒரே மகன்... இப்ப வெளியூர் போயிருக்கார். ரெண்டு மூணு நாள்ல வந்திடுவார். எனக்கு உன்னை பிடிச்சிருக்கு. நீ முதல்ல குணவதியம்மாவை சந்திக்கணும். அப்புறம்... உனக்கு திருப்தி என்றால்... இந்த வேலை உனக்குத்தான்!”

“எனக்கு இப்பவே முழு திருப்திதான். நான் இந்த வேலைய முழு மனசோட ஏத்துக்கறேன்!”

புனிதா சிரித்தாள்.

“சரி... உனக்கு முழு நேரமும் இங்கேதான் வேலை. அம்மாவை அருகேயிருந்து கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும். அம்மாவோட உடம்பை சுத்தமா வச்சிருக்கணும். அம்மாவோட மனசு கோணாம நடந்துக்கணும். மர்சம் ரெண்டாயிரம் சம்பளம். இங்கேயே தங்கிக்கலாம். சாப்பாடும் இங்கேயே... மனசுல கொஞ்சம் கூட அசுரைய இல்லாம அம்மாவை பராமரிக்கணும்..”

“அந்தக் கவலையே உங்களுக்கு வேண்டாங்க. நான் சிறு வயதிலேயே தாயை இழந்தவன். அதனால் என் தாயை மாதிரியே பார்த்துக்குவேன்.”

“எனக்கும் அந்த நம்பிக்கையிருக்கு. என் கூட வாம்மா!” என்று அவளை அழைத்துச் சென்றாள் புனிதா.

இடது கோடியில் விசாலமாய் இருந்தது அந்த அறை. இரட்டைக் கட்டிலில் கிழிந்த நாராய் படுத்திருந்தாள் குணவதி அம்மாள். பக்க வாத்தால் புதிக்கப்பட்டிருந்த அந்த அம்மாவால் பேச முடியவில்லை. தலை வெள்ளை வெளோர் என்று நரைத்திருந்தாலும் முகத்தில் களையும், கனிவும் இருந்தது.

இவர்களை தலை சாய்த்துப் பார்த்தாள்.

“அம்மா... இது மீனா! உங்களை இனி இவங்கதான் கவனிச்சுக்கப்

குணவதிக்கு ஏனோ மீனாவைப் பார்த்ததும் பிடித்துப் போய்விட... கண்களால் அருகே அழைத்தாள்.

மீனா... அவளருகே குனிந்தாள்.

“அம்மா... கவலைப்படாதீங்க... நீங்க ரொம்ப சீக்கிரமே குணமாகி எழுந்து நடமாடிடுவீங்கம்மா! அந்த நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு!” என்றாள் அன்பாக மீனா.

குணவதி திருப்தியுடன் புனிதாவைப் பார்த்தாள்.

மீனா ஒரே நாளில் குணவதியோடு ஓட்டிக்கொண்டு விட்டாள்.

இதற்கு முன் அவளை கவனித்துக் கொண்டிருந்த லீலாவதி என்கிற பெண்... குணவதியால் பேச முடியாது என்ற காரணத்தை சாதகமாக்கிக் கொண்டு அவளை சரிவர பராமரிக்காமல், பால் பழமெல்லாம் அவளே சாப்பிட்டு தன்னை மெருகேற்றிக் கொண்டாளேத் தவிர நோயாளியை கவனிக்கவில்லை. அதுமட்டுமின்றி... அவளெங்கே குணமாகி வந்து பேசப் போகிறாள் என்ற தைரியத்தில் குணவதியின் கண்ணெதிரிலேயே அந்த வீட்டு பொருட்களை திருடி எடுத்துக் கொண்டு செல்வாள். பல நாள் திருடி ஒருநாள் அகப்பட மாட்டாளா என்ன? அவள் அம்மாவின் எதிரே கால் மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு பாலை அருந்திக் கொண்டிருந்ததை எதேச்சையாக அம்மாவைப் பார்க்க வந்த தினகர் பார்த்து விட்டான். அது போதாதா? அன்றே லீலாவதியை கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி விட்டான்.

மீனா குணவதியின் அறையிலேயே கட்டிலுக்கு அருகில் படுத்துக் கொண்டாள். காலை, மாலை இரு வேளையும் உடம்பை வெந்நீரால் துடைத்து உடை மாற்றினாள். இயற்கை கடன்களை முகம் சுளிக்காமல் சுத்தம் செய்தாள். டாக்டர் தந்திருந்த மருந்து, மாத்திரைகளை வேளா வேளைக்கு உட்கொள்ள வைத்தாள். சாப்பிட பிடிக்காமல் முகம் சுளித்த வளை அன்பாக வற்புறுத்தி ஊட்டி விட்டாள். அது மட்டுமில்லாது அவளருகே அமர்ந்து கந்த சஷ்டி கவசம் படித்தாள். இரண்டு நாளைக் கொழுமுறை பெட் கவர் முதற்கொண்டு, கதவு, ஜன்னல் திரைச் சீலைகளை எல்லாம் மாற்றுவாள்.

நோயாளிக்கு சுத்தமும், புத்துணர்ச்சியும் அவசியம் தேவை. ஒரே மாதிரி யான போரடிக்கக்கூடிய, விஷயங்களை பார்க்க நேரிடும்போது வெறுப்புதான் மேலோங்கும். அதுவும் குணவதி போன்ற கை, காலை அசைக்க முடியாத நோயாளிகளுக்கு - இம்மாதிரியான விஷயங்கள் வெகுவாகவே தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். மன ரீதியாக பாதிக்கப்படும் விஷயங்கள் பற்றி மீனா அறிந்திருந்ததால்... அவள் ஒவ்வொன்றையும் கவனமுடன் செய்தாள்.

சுவாமி பாடல்களை மெல்லிய சப்தத்தில் டேப் ரிக்கார்டரில் ஓட விடுவாள். குணவதி பார்வையில் படுமாறு அழகான கோகுல கிருஷ்ணன்

சிலையை வைத்து மலர்களால் அலங்கரித்து பூஜித்தாள்.

அவளின் இந்த அணுகுமுறை, சின்னச் சின்ன விஷயங்களையும் நேர்த்தியாக செய்யும் திறமை குணவதிக்கு ரொம்பவே பிடித்திருந்தது.

‘மகாலக்ஷ்மி மாதிரியிருக்கிறாள். இருபது வயதுக் கூட நிரம்பியிருக்காது போலிருக்கிறாள். அதற்குள் கணவனை இழந்து விட்டிருக்கிறாள். பாவம்! தினகரிடம் சொல்லி இவளுக்குத் தேவையான உதவிகளை செய்யச் சொல்ல வேண்டும்’ என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

குணவதி தூங்கிய பிறகு மீனா தோட்டத்திற்கு செல்வது வழக்கம். அழகழகான மலர்களால் சூழ்ந்திருந்த வண்ண வண்ண மலர்களையும், அதை தாங்கி, நின்றிருந்த மரம், செடி, கொடிகளையும் உரசியபடி செல்லும் மேகப் பொதிகளின் ஜில்லிப்பை தொட்டு ரசிப்பதென்பது அவளுக்கு மிக பிடித்தமான ஒன்று. போராட்டம், போராட்டம் என்று வாழ்க்கையில் ரண களத்தை மட்டுமே சந்தித்துக்கொண்டிருந்தவளுக்கு இந்த ஊரும், இயற்கை அழகும் அவளுக்கு அரு மருந்தாய் இருந்தது. பாதுகாப்பான இடத்தில், தாயின் மடியில் படுத்திருக்கும் நிம்மதி இப்போது அவளிடம்.

புத்து உதிர்ந்து வீணாய் மலர்கள் சருகாகிப் போவதில் அவளுக்கு உடன்பாடில்லை. அதனால் அவற்றை தொடுத்து அழகிய மாலையாக்கி நுசரி கோகுல கிருஷ்ணனுக்கு அணிவிப்பாள்.

இரண்டு, மூன்று நாட்களில் வருவதாய் சொல்லிவிட்டு சென்றவன் ஒரு வாரம் கழித்துதான் வந்தான்.

வந்தவன் நேரே அம்மாவின் அறைக்குத்தான் சென்றான்.

அறைக்குள் சென்றவன் ஸ்தம்பித்து நின்றான். சுத்தமாய் மெல்லிய நறுமணம் வீச... மூடிய அறைக்குள் சூரிய ஒளி தங்கியிருப்பதுபோல் பளீரென்றிருந்த அறையும், அம்மா முகத்தில் கண்ட தெளிவும் அவனுக்குள் ஆச்சரியத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் உற்பத்தி செய்தது.

“அம்மா... நல்லாயிருக்கியாம்மா...?” அம்மாவின் அருகில் சென்று அமர்ந்துக் கொண்டு அவள் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

மகனைப் பார்த்து புன்னகைத்தான் குணவதி.

புனிதா அங்கு வந்தாள்.

“சார்... அம்மாவை கவனிச்சுக்க புதுசா ஒரு லேடிய போட்டிருக்கோம். அவங்கதான் இப்ப கவனிச்சுக்கறாங்க. அம்மாவோட உடம்புல ஓரளவு முன்னேற்றம் தெரியுதுன்னு டாக்டர் கூட சொன்னார் சார்!”

“ஐ... ஸீ... அம்மாவை கவனிச்சுக்கிற அந்த லேடிய வரச் சொல்லுங்க...” என்றான் ஆச்சரியமாய்.

“இதோ இவங்கதான்!” வந்துக் கொண்டிருந்த மீனாவை காண்பித்தாள். அவளைப் பார்த்த மீனாவும், அவளைப் பார்த்த தினகரும் ஒரு சேர அறிந்தனர்.

“சார்... பா...” என்றான் மீனாவைப் பார்த்த அதிர்ச்சியில் தினகர்.

“சார்... இவங்க பேர் மீனா!” என்ற புனிதா, “மீனா இங்கே வா... இவர்தான் எம்.டி. தினகர்!” என்றாள் அருகில் அழைத்து கிசுகிசப்பாக.

சகலமும் பதறியது மீனாவுக்கு. அவனைப் பார்த்த பிரம்மிப்பும், பதற்றமும் சேர்ந்து கொண்டு, “வ... வணக்கம் சார்!” என்றாள் கை கூப்பி.

அவன் முகத்தில் கடுமையா, கோபமா? என்று இனம் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத ஏதோவொன்று தினகர் முகத்தில் படர்ந்திருந்தது. அவன் மீனாவைப் பார்த்த பார்வையில் வெறுப்பு மேலோங்கியிருந்தது.

மீனாவுக்கு அவனைப் பார்க்க பார்க்க... ஆச்சரியமும், அதிர்ச்சியும் அதிகரித்துக் கொண்டே சென்றது.

‘அவன்தான்... அவனேதான்! என் கனவில் அடிக்கடி வருபவன். வேகமாய் காலை ஓட்டி எனக்கு பீதியேற்படுத்தி அதைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுபவன். கனவில் வந்தவன் எப்படி நிஜத்தில்? இது கனவா? நனவா? இவன்தான் சேச்சே... என்ன பெண் நான்? மரியாதையில்லாமல் அவன் இவன் என்கிறேன்? இவர்தான் இந்த எஸ்டேட் முதலாளியா?’

“யார் நீ, எங்கேர்ந்து வர்றே?” என்றான்.

அந்த கேள்வியில் திணறிய மீனா எச்சில் கூட்டி விழுங்கிக் கொண்டாள்.

“என் பேர் மீனா! சென்னையிலேர்ந்து வர்றேன்!”

“பொய் சொல்லாதே. நீ மீனா இல்லே... சுபா! சுபாதானே?”

“மீனா ஆச்சரியமாய் எல்லோரையும் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு, “இல்லே சார். நான் மீனாதான்... என் போர் சுபாயில்லே?”

“பேரை மாத்தி வச்சுக்கிட்டா... தெரியாமப். போயிடுமா என்ன? அமெரிக்காவுலேர்ந்து எப்ப வந்தே?”

“அமெரிக்காவா? நான் சென்னையிலேர்ந்து வர்றேன் சார்!”

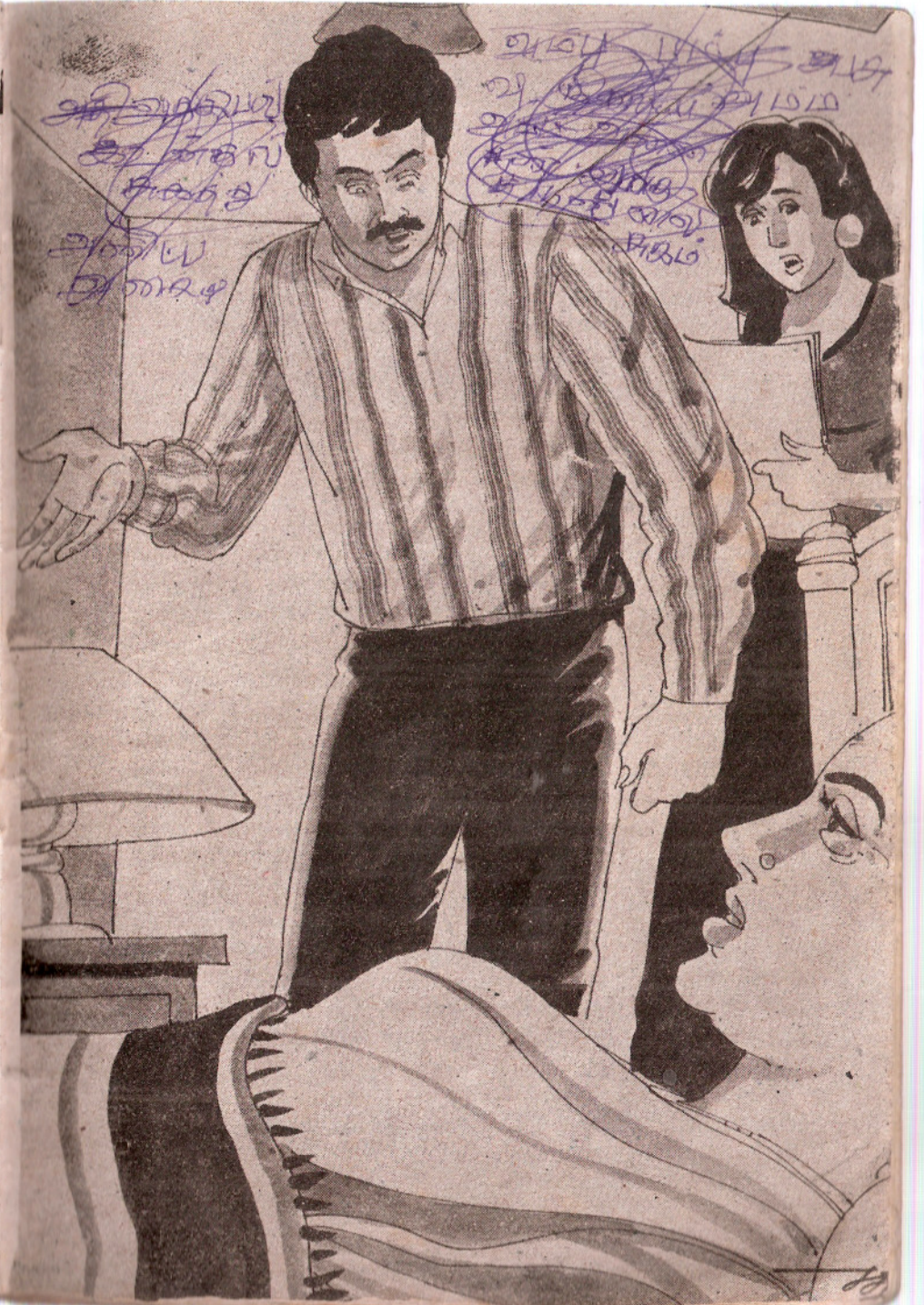
புனிதா தினகரை வியப்பாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சார்... இவங்க பேரு மீனாதான். சென்னைதான் பூர்வீகம்.. இவங்க சர்ட்டிபிகேட்ஸ் என்கிட்டேதான் இருக்கு... இவங்க ஒரு விடோ சார்!”

“ஓஹோ... விக்னேஷ் பின்னாடி நாய் மாதிரி அமெரிக்காவுக்குப் போனியே... என்னாச்சுப் பார்த்தியா? உன்னை விட்டுட்டு மேலோகம் போயிட்டான். ஆமா... இங்கே வந்து ஆயா வேலை பார்க்கிற அளவுக்கு ஏழையாயிட்டியா? கோடிக்கணக்கிலே சொத்து இருந்ததே... அதெல்லாம் என்னம்மா ஆச்சு? இங்கே பார்... ஏதோ திட்டம் போட்டுக்கிட்டு என் வீட்டுக்கு வந்திருக்கே... ஆம் ஐ கரெக்ட்? உன்னோட எந்த திட்டமும் இங்கே வொர்க் அவுட் ஆகாது. மரியாதையா வெளியே போயிடு!”

மீனா சிலையாகி விட்டாள்.

‘என்ன சொல்கிறான் இவன்? யார் அந்த சுபா? என்னைப் போலவே

இருப்பாள் போலும். அவள்தான் நானென்று இவன் தவறாக எண்ணி விட்டிருக்கிறான்.

“சார்... நீங்க நினைக்கிற மாதிரி நான் சுபாயில்லே. நான் மீனா சார்! யாருமில்லாத அனாதை.”

“ஆமா சார்... இவங்க மீனாதான்! என்றாள் புனிதா.”

“ஹலோ டேடம். எதை வச்சு இது மீனாதான்னு அடிச்சு சொல்றீங்க? சுபாவைத் தெரியுமா உங்களுக்கு? தெரியாம பேசக்கூடாது. இவதான் சுபா. எனக்கு நல்லாத் தெரியும். ஏய்... உன்னோட நடிப்பு என்கிட்டே எடுபடாது. மரியாதையா வெளியே போயிடு.”

“சா...ர்...” என்றாள் கண்ணீர் மல்க.

“சும்மா கண்ணீர் விட்டா மயங்கிடுவேன்னு நினைச்சுக்காதே. அதெல்லாம் ஒரு காலம். மரியாதையா போயிடு.”

அவள் கழுத்தில் கையை வைத்து தள்ளினாள்.

குணவதி நடப்பவை அனைத்தையும் பார்த்து பதறினாள்.

‘அவளை வெளியே அனுப்பாதே தினகர்’ என்று எழுந்தோடி வந்து தடுக்க நினைத்தாலும் உடல் அசைய மறுக்கிறதே, வாய் பேச மறுக்கிறதே!

“ம்...ம்...” என்று முன்கினாள்.

தினகர் அம்மாவைப் பார்த்தான்.

குணவதி சிரமப்பட்டு தலையை ஆட்டி, ‘அவளை அனுப்பிடாதே’ என்று மறுத்தாள்.

அதை புரிந்து கொண்ட தினகர் அம்மாவிடம் வந்தான்.

“அம்மா... இவ நல்லவ இல்லேம்மா! உன் பிள்ளையோட வாழ்க்கையை கெடுத்தவ ...”

“சார்... நீங்க என்ன தப்பா புரிஞ்சுக்கிட்டிருக்கீங்க. நீங்க நினைக்கிறா மாதிரி நான் சுபா இல்லே சார். நான் சென்னையை தாண்டி இதுவரைக்கும் எங்குமே போனதில்லே. வேற போக்கிடம் இல்லாம, ஒரு வேலையைத் தேடி இப்பதான் முதன்முதலா சொந்த மண்ணை விட்டு இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கேன். ஒருவேளை நீங்க சொல்ற சுபா என்னை மாதிரி இருப்பாங்களோ என்னவோ? தயவுசெய்து நான் சொல்றதை நம்புங்க சார்!” என்றாள் மீனா.

‘அவள் சொல்வதெல்லாம் உண்மையாகத்தான் இருக்கும். அவளை நம்புடா’ என்றது அம்மாவின் பார்வை.

இப்போது தினகருக்கும் குழப்பம் எட்டிப் பார்த்தது.

‘இவள் சொல்வது நிஜமாய் இருக்குமோ?’ அவளை கூர்ந்து கவனித்தான்.

அதே முகம். அதே நிறம். கண், மூக்கு, உதடு எல்லாமே அதேதான். ஆனால் சுபாவுக்கு மூக்கு பக்கத்தில் வலது புறம் ஒரு மச்சம் இருக்கும். இவளிடம் இல்லையே! இல்லாத மச்சத்தையாவது ஒட்ட வைத்து ஏமாற்றலாம். இருக்கிற மச்சத்தை மறைக்க முடியாதே. ச்சே... நான் தான் அவசரப்பட்டு விட்டேனோ? தினகருக்கு தன் தவறு புரிந்தது.

என்றாலும் அவளிடம் தவறை ஒப்புக் கொள்ள சகோ தடுத்தது.

“சரி... சரி... போ!” என்று கூறிவிட்டு சரேலென வெளியேறினாள்.

மழை பெய்ந்து ஓய்ந்தாற்போலிருந்தது.

குணவதி மீனாவை கண்களால் அருகே வரும்படி அழைத்தாள்.

‘அவன் பேசிய எதையும் மனதில் வைத்துக் கொள்ளாதேம்மா’ என்றது அவள் பார்வை.

மீனா அந்தம்மாளின் தலையை ஆதுரமாய் தடவிக்கொடுத்தாள்.

“சந்தர்ப்பமும், சூழ்நிலையும், என் தோற்றமும் எனக்கு எதிராக இருக்கும்போது சாரை எப்படி குறை கூற முடியும்? நான் எதையும் மனசில வச்சுக்கலேம்மா? ஆனா, என்னைப் போலவே வேறொருத்தி இந்த உலகத்திலே இருக்காங்க என்பதை நினைக்கிறபோது ஆச்சரியமாகவும், இருக்குது. அந்த சுபாவை பார்க்கணும் போலவும் இருக்குது” என்றாள்.

“சுபாவை நீ மட்டுமில்லே... இந்த பங்களாவிலே யாருமே பார்க்காம இருக்கிறுத்தான் ரொம்ப நல்லது. சார் கூட ஒரு முறை அந்த சுபாவைப் பார்த்திருக்கேன். அவர் உன்னைப் பார்த்து கோப்பப்பட்டதுல தப்பே இல்லே. நான் கூட உன்னை முதன் முதலா பார்த்தப்ப... எனக்கே ஷாக்தான். ஆனா அவ அல்ட்ரா மாடர்ன் கேர்ள். அவளோட நடை உடை பாவனை வேற. நீ சுபா இல்லேன்னு புரிஞ்சுக்கிட்டேன். இப்பதான் சார் புரிஞ்சுக்கிட்டாரே, இனி எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. சரி... நேரமாகுது... நீ வேலைய கவனி மீனா...” என்று கூறி விட்டு நகர்ந்து விட்டாள் புனிதா.

மீனா குணவதியருகே வந்தமர்ந்தாள். அவளை படுக்கையிலிருந்து மெல்ல தூக்கி முதுகில் இரண்டு தலையணைகளை வைத்து சாய்ந்தவாக்கில் அமர வைத்தாள். அவளுக்கு வாகாக உடம்பை குணவதியால் ஓரளவு அசைக்க முடிந்தது. ஒத்துழைப்பு கொடுக்க முடிந்தது. கூடிய விரைவில் முன்பு போல் தன்னால் எழுந்து நடமாட, பேச முடியும் என்ற நம்பிக்கை குணவதியின் மனசில் அழுத்தமாய் எழுந்திருந்தது.

மீனா கவனமாய் அவளுக்கு மதிய உணவை ஊட்டினாள். முன்பு போல் குணவதி வேண்டாம் என்று அடம் பிடிப்பதில்லை. அமைதியாய் மீனாவின் முகத்தையே பார்த்தபடி சாப்பிட்டாள். அவளின் அழகான, அமைதியான முகம் அந்தம்மாவிற்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

‘இந்தப் பெண் எந்தக் குறையும் வராமல் நன்றாயிருக்க வேண்டும்’ என்று அவள் மனசு மனப்பூர்வமாய் வாழ்த்தியது.

இரவெல்லாம் உறக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள் மீனா. காலையில் நடந்த சம்பவம்தான் மறுபடி மறுபடி கண்முன் விரிந்தது. யாரந்த சுபா? இவர் அவளை காதலித்திருப்பார் போலும். அவளால் வெகுவாய் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அதனால்தான் என்னைப் பார்த்ததும் அவ்வளவு கோபப்பட்டிருக்கிறார்.

என்னைப் போல் உள்ள ஒருத்தியைத்தான் அவர் காதலித்திருக்கிறார். அந்த எண்ணமே அவளுக்கு வெகுவான சந்தோஷத்தை தந்தது.

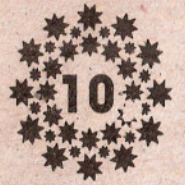
முட்டாள் பெண்ணே! உன்னைப் போல் உள்ள ஒருத்தியைத்தான் அவன் இப்போது வெறுக்கிறான். அதைப் புரிந்து கொள்.

என்ன... அவன் மீது கண்டதும் காதலா? கனவில் அடிக்கடி வந்தவனை நேரில் பார்த்ததும் கற்பனை கரை புரண்டு ஓடுகிறதா?

இந்த கற்பனையை இதோடு நிறுத்திக் கொள்! தினகர் யார்? உனக்கு சம்பளம் தரும் முதலாளி. நாலைந்து எஸ்டேட்களுக்கு சொந்தக்காரன். உடைக்கேற்ற நிறத்தில் காரில் போகிற பணக்காரன். ஆயிரம் குடும்பங்கள் அவனால் வாழ்கின்றன.

நீ யார்? அவனிடம் கை நீட்டி சம்பளம் வாங்கும் வேலைக்காரி. அதுவும் ஆயா வேலை பார்ப்பவள். வயிற்றுப்பாட்டிற்காகவும், உன் கற்பை பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் விதவை என் வேஷம் போட்டிருப்பவள். உறவினர்கள் இருந்தும் அனாதையானவள். கூடப் பிறந்த சகோதரிகள் உன்னை தங்களுடன் வைத்திருக்க பயந்து உன்னை பந்தாடியதை மறந்திருந்தால்... ஒதுங்க இடம் தேடி, அலைந்ததை நீ மறந்திருந்தால்... மறுபடி ஒரு முறை நினைத்துப் பார்த்துக் கொள்! காதலாவது கத்தரிக் காயாவது? தராதரம் என்று ஒன்று இல்லையா? கனவில் வருகிறவனை யெல்லாம் காதலிக்க நினைத்தால் நாடு தாங்குமா? புத்தியை அலைய விடாமல் ஒழுங்காய் இரு!

மனசாட்சி அவனை கண்டித்து அடக்கியது.

தினகரின் முன்னே சின்ன மர வேலைப்பாடு களுடன் கூடிய அழகிய டிப்பாய் இருந்தது. அதன் மீது அயல்நாட்டு மதுபானங்கள் அவன் தொட காத்திருந்தன. ஒரு பீங்கான் தட்டில் சிக்கன் இருந்தது.

தினகர் எட்டாவது சிகரெட்டை உதட்டிற்கு கொடுத்தான். ஸைட்டரால் அதன் முனையை சிவப்பாக்கியவன் எழுந்து பால்கனிக்கு வந்தான்.

மாலை ஆறு மணிக்குள் வெகுவாய் இருட்டி விட்டிருந்தது. மார்கழி மாதம் என்பதால் பனியின் ஆதிக்கம் அதிகமாய் இருந்தது. தோட்டத்தில் சர்வ சர்தாரணமாய் வேலையாட்கள் இங்குமங்கும் அலைந்துக் கொண்டிருக்க... அது யார்... பவன் மல்லி மரத்தருகே?

தினகர் கூர்ந்து பார்த்தான்.

தோட்டத்து விளக்குகள் வெளிச்சத்தை துப்பிக் கொண்டிருந்ததால்... அவனை கண்டுபிடிக்க சிரமம் ஏற்படவில்லை.

மீனாதான்! பூக்களை பறித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தினகரின் கண்களில் சிவப்பேறியது.

அவள் கபா இல்லை. அது தினகருக்கே புரிந்தது. என்றாலும் மீனாவைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் தலையில் கொதித்தது. அவளை அடித்து துவைத்து சின்னாபின்னப் படுத்தவேண்டும் போலிருந்தது.

தினகர் இரு கைகளை, தட்டி ஓசையெழுப்பினான். கைதட்டும்-சப்தம்

கேட்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்த மீனா, முதலாளிதான் அழைக்கிறார் என்பதை அறிந்து அட்டென்ஷனில் நின்றாள்.

“என்ன பார்த்துக்கிட்டே நிக்கிறே? மேலே வா!” என்றான் அலட்சியமாய்.

என்னவோ, ஏதோ என்று பயந்தபடி மூச்சிரைக்க ஓடி வந்தாள் மீனா. “சார்!” என்று பவ்யமாய் அவன் முன் நின்றாள்.

அவளை ஏற இறங்க ஒருமுறை பார்த்த தினகர், “உனக்கென்ன வயசு?” என்றான்.

“இ.....இருபது...”

“அறிவிருக்கா?”

“.....”

“இருபது வயசாகுதே... கொஞ்சமாவது அறிவிருக்கான்னு கேட்டேன்!” எதற்காக திடீரென்று கூப்பிட்டு வைத்து இப்படி கேள்வி கேட்கிறார்? அவராகவே பேசட்டும். நாம் வாயே திறக்கக் கூடாது என்று மௌனமாய் நின்றிருந்தாள்.

“அம்மாவை பார்த்துக்கச் சொன்னா... கார்டன்ல உனக்கென்ன வேலை?”

“அம்மா தூங்கறாங்கய்யா! அதனாலதான் தோட்டத்துக்கு வந்து பூப்பறிச்சிட்டிருந்தேன்.”

“அதுக்குத்தான் அறிவிருக்கான்னு கேட்டேன். விளக்கு வெச்சிட்ட பிறகு பூப்பறிப்பாங்களா?”

“எ... எனக்கு தெரியாது சார். இனிமே இப்படியெல்லாம் நடக்காது.”

“ம்... சரி... சரி... என்னோட பெட்டும்ல பெட் கவரெல்லாம் மாத்தணும். போய் மாத்து. இங்க பார் அம்மாவை பார்த்துக்கறது மட்டுமில்லே... அம்மா தூங்கற நேரத்திலே வீட்டு வேலையும் செய்யணும். நான் எந்த வேலை சொன்னாலும் செய்யணும். இதுக்கெல்லாம் விருப்பம்னா இங்கே இருக்கலாம். இல்லேன்னா இப்பவே இடத்தை காலி பண்ணலாம்.”

“இல்லே சார்... எந்த வேலைன்னாலும் நான் செய்வேன் சார்!”

“ஓஹோ... எல்லாத்துக்கும் தயாராதான் இருக்கே... அப்படித்தானே?” என்றான் அர்த்தமான சிரிப்பொன்றை வீசி!

“மீனா வாயே திறக்கவில்லை.

பேசட்டும். அவன் என்ன வேண்டுமானாலும் பேசட்டும்.”

“சரி... சரி... போ!”

நகர்ந்தான்.

“கொஞ்சம் நில்லு! எனக்கு ஐஸ் க்யூப் வேணும்...”

“இதோ வந்திட்டேன்.. சார்!” என்றவள் ஃப்ரிட்ஜைத் திறந்து ஐஸ் க்யூபை எடுத்துக் கொண்டு வந்து டிப்பாய் மேல் வைத்தாள்.

“ம்... யு மே கோ நவ்!” என்றவன் அவள் வெளியேறியதும் பளாரென கதவை அறைந்து சாத்தினான்.

தினகர் கப்போர்டை திறந்து ஒரு ஆல்பத்தை எடுத்தான்.

ஒவ்வொன்றாய் பிரித்துக் கொண்டே வந்தவன் அந்த போட்டோவைப் பார்த்ததும் வெறித்துப் பார்த்தான்.

அவன் முகத்தோடு முகம் ஒட்டி தோளில் கை போட்டு இறுக்கிக் கொண்டு பளீரென்று சிரித்தபடி போஸ் கொடுத்திருந்தான் சுபா.

மீனாவின் ஜெராக்ஸ் பிரதி.

“சுபா... சுபா... என்னை ஏமாத்திட்டியே! நான் உனக்கு எதுல குறை வச்சேன்? என் அந்தஸ்துல கால் தூசுக் கூட எட்ட முடியாத தூரத்தில் இருந்தாலும் அதை எல்லாம் பார்க்காம... உன் மேல உயிரையே வச்சிருந்தேனே! அதையாவது நினைச்சிப் பார்த்தியா? கல்யாணம் பண்ணினா உன்னைதான் பண்ணுவேன்னு அம்மாகிட்டே உறுதியா சொல்லியிருந்தேன். அம்மாவுக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும் என் சந்தோஷத்துக்காக ஒத்துக்கிட்டாங்கனே!”

‘ஆனா... ஆனா...’ அதற்கு மேல் அவனால் யோசிக்க முடியவில்லை. பாட்டிலை திறந்து அப்படியே தொண்டைக்குள் சரித்துக் கொண்டான்.

தினகரின் நண்பன் விக்னேஷ் மூலமாக அறிமுகமானவன்தான் சுபா.

அழகென்றால்... அப்படியொரு அழகு! தொடை தெரிய அவன் அணியும் ஆடை... அவளின் அதீத கவர்ச்சியை பளீரென்று காட்டும்.

ஒரு பார்ட்டியில்தான் அவளை சந்தித்தான் தினகர். அந்த சந்திப்பு தொடர்கதையானது. சுபாவுக்கு சொந்தம் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஒரேயொரு மாமா மட்டுமே! அவர்தான் அவளை படிக்க வைத்து, பராமரிப்பதெல்லாம். நுனி நாக்கு ஆங்கிலம் பேசுபவன். அவள் குறிக்கோ ளெல்லாம் அமெரிக்காவில் ஒரு வேலையை தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான்.

தினகர் சுபாவின் அறிமுகம் தொடர்கதையானது. எதையாவது காரணம் சொல்லி அவளை அவனும், அவனை அவளும் பார்க்க வந்தனர்.

அவன்தான் முதலில் தன் மனதை வெளிப்படுத்தினான். சுபாவுக்கு வானத்தையே தொட்டுவிட்ட உற்சாகம்.

இருக்காதா பின்னே? கோடஸ்வர இளைஞன். அழகன். அப்படிப்பட்டவன் வலிய வந்து ஐ லவ் யூ சொல்கிறான் என்றால் சர்தாரணமான விஷயமா? இருவரும் கரம் கோர்த்து சிறகடித்துப் பறந்தனர். அவ்வளவு ஏன்? ஒரு முறை தினகரின் பிறந்த நாள் வந்தபோது, “உங்களுக்குக் கொடுக்க என்னிடம் இதைவிட வேறெந்த உயர்வானப் பொருளும் இல்லை” என்று தன்னையே தந்தான்.

இவளுக்கு தன் மீது இவ்வளவு அன்பா? என்று நெக்குருகிப் போனான் தினகர்.

மகன் யாரேன ஒரு பெண்ணுடன் ஊர் சுற்றுகிறான் என்று கேள்விப்பட்டு குணவதி வேதனையுற்றான்.

பெண் ஏழையாய் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால் குடும்பத்திற்கேற்ற பெண்ணாய் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தான். ஆனால், சுபாவைப் பற்றி அவள் காதிற்கு எட்டிய செய்தி நல்லவிதமாய்

இல்லை என்பதால் வருத்தப்பட்டாள்.

தினகர் அவளிடம் சுபாவைப் பற்றி கூறியபோது மறுத்தாள். ‘அந்தப் பெண் வேண்டாம் தினகர்’ என்று கெஞ்சினாள். தினகர் விடாப்பிடியாய், இருந்ததால் அவளை வீட்டிற்கு அழைத்து வா’ என்றாள்.

இந்த அளவிற்கு அம்மா இறங்கி வந்ததே பெரிய விஷயம்.

தரையில் கால் படவில்லை அவனுக்கு.

‘முதன் முதலில் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப் போகிறோம். அம்மாவுக்கு மாடர்ன் டிரெஸ் என்றால் பிடிக்காது. சேலை கட்டிக் கொண்டு வரச் சொல்லலாம்’ ஆவலாய் சுபாவின் வீட்டிற்கு சென்றான்.

வாசலில் விக்னேஷின் கார் இருந்தது.

‘அட பயலும் இங்கேதான் இருக்கிறான் போலுள்ளது’ என்று நினைத்தபடி தாழிடாமல் வெறுமனே சார்த்தி இருந்த கதவை தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே சென்ற தினகர்... தன் வாழ் நாளிலேயே அப்படியொரு அதிர்ச்சியை சந்தித்திருக்க மாட்டான். அப்படிப்பட்ட அதிர்ச்சியை கண்டான்.

படுக்கையறையில் சுபாவும், விக்னேஷும் பார்க்கக் கூடாத கோலத்தில்.

இவன் மட்டுமல்ல... அவர்களும் இவனைக் கண்டு திகைத்துப் போய் விட்டனர்.

ஒரு வார்த்தைகூட பேசாமல் திரும்பி விட்டான் தினகர்.

வானமே இடிந்து தலைமேல் விழுந்து விட்ட அதிர்ச்சியில் அகப்பட்டிருந்தான்.

‘சுபாவா? சுபாவா இப்படி? எப்படி மனசு வந்தது? என்னிடம் கொடுத்த அதே உடம்பை விக்னேஷிற்கும் தர எப்படி முடிந்தது அவளால்? உடம்பும், மனசும் கூசாதா? விக்னேஷிடம் இந்தளவு பழகுவன் எதற்காக என்னை காதலிக்க வேண்டும்? அத்தனையும் நடிப்பா?’

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவளிடம் கேட்டே விட்டான். அதற்கு அவளிடமிருந்து அலட்சியமாகத்தான் பதில் வந்தது.

“இப்ப என்ன? எதுக்காக கத்தி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணே? எனக்கு என் சந்தோஷம் முக்கியம். என் லட்சியம் முக்கியம். விக்னேஷ் அமெரிக்காவில் போய் செட்டிலாகப் போகிறார். எனக்கும் அங்கே ஒரு நல்ல வேலைக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கார். அதுமட்டுமில்லே... அவரும் என்னை லவ் பண்ணார். உன்னை காதலிச்சது தெரிஞ்சிருந்தும் என்னை ஏத்துக்கறதுக்கும் ஒரு மனசு வேணும். அது விக்னேஷ்கிட்டே இருக்கு. நிச்சயமா உன்கிட்டே இல்லை. எனக்கு எல்லாவிதத்திலேயும் விக்னேஷ்தான் பொருத்தமானவரனு புரிஞ்சுக்கிட்டேன். என் விருப்பப்படி முடிவெடுக்க எனக்கு உரிமையிருக்கு. அடுத்த வாரம் விக்னேஷ் கூட அமெரிக்கா கிளம்பறேன். நாம் நல்ல நண்பர்களா பிரியணும்னு ஆசைப்படறேன். தினகர்! பழசையெல்லாம் மறந்திடு. எங்களை வழியனுப்ப நீ அவசியம் ஏர்போர்ட் வரணும். ஒக்கே! என்று கைகுலுக்க கையை நீட்டினாள்.

தினகர் அவளை அருவருப்பாய் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு, தன்

கோபத்தையெல்லாம் காலில் கொண்டு வந்து... பரதையில் கிடந்த கல்லை எட்டி தள்ளிவிட்டு, காரில் ஏறி அமர்ந்து திரும்பி கூட பார்க்காமல் வந்து விட்டான்.

சரிவர சாப்பிடாமல், பிஸினஸை கவனிக்காமல், தாடி வளர்த்துக் கொண்டு அறையிலேயே முடங்கிக் கிடந்த மகனைப் பார்க்கும்போது அடி வயிறு கலங்கியது குணவதிக்கு.

லேசுபாசாய் சுபாவின் அதிரடி முடிவு பற்றி அவளும் அறிந்திருந்தாள். காலைச் சுற்றிய பாம்பு விடுபட்டதே என்று சந்தோஷப்பட்டாலும் மகனின் வேதனையை தான் அந்த தாயால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. கணவரின் பிரிவிற்கு பிறகு மகனின் முகம் பார்த்துதான் தன்னை தேற்றிக் கொண்டிருந்தாள். இப்போதோ... மகனின் முகம் பார்த்து துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவனுக்கு ஒரு திருமணம் செய்து வைத்து விட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று தோன்ற... அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார்.

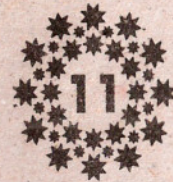
கல்யாணம் என்ற வார்த்தை காதில் விழுந்ததுமே கருந்தேள் கொட்டி விட்டது போல் எகிறினான்.

"இனி... என் வாழ்க்கையில் கல்யாணம் என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. என் வாழ்க்கையில் எந்த பெண்ணிற்கும் இடமில்லை. வெறுக்கிறேன். எல்லா பெண்களையும் வெறுக்கிறேன். இந்த தலைமுறை பெண்கள் எல்லோரும் கெட்டவர்களம்மா! யாரையும் நம்பக் கூடாது. யாரும் சுத்தமாயில்லேம்மா! இனி இந்த பேச்சே எடுக்காதே! எடுத்தால்... என்னை உயிரோடவே பார்க்க மாட்டேம்மா!" என்று பெரிய குண்டாய் தூக்கிப் போட... அந்த கவலையில் படுத்தவன்தான் குணவதி.

எந்திரிக்க முடியாமல் பராலிசிஸ் அட்டாக் ஆகி விட்டது.

நடந்து மூன்று வருடம் ஓடிப்போனாலும் சுபாவினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு தினகரின் அடி மனசு வரை பாய்ந்திருந்தது.

சாதாரணமாய் எல்லா பெண்களையும் வெறுத்தவன் சுபாவின் மறு பிரதியாய் வந்து நின்ற மீனாவை மட்டும் கொஞ்சுவானா என்ன? அவளை மேலும் மேலும் துன்புறுத்தி பார்க்க ஆசை ஏற்பட்டது அவனுக்கு.

யிறருக்கு நாம் செய்யும் பணிவிடை, கடவுளுக்கு நாம் தரும் காணிக்கையாகும். நல்ல மனசுள்ளவர்களின் பணிவிடையும் பிரார்த்தனையும் ஒருநாளும் வீண் போனதில்லை.

ஐந்தே மாதத்தில் குணவதி முழுக்க குணமாகி விட்டாள். அவளால் நன்றாகப் பேச முடிந்தது. நடக்க முடிந்தது. இதை தினகரே எதிர்பார்க்க வில்லை. ஆனந்த அதிர்ச்சியில் அம்மாவை அணைத்துக் கொண்டான்.

"தினகர்..." என்று கண்ணீர் தளும்ப மகனின் உச்சியில் முத்தமிட்டான் குணவதி.

"அம்மா... உங்க வாயால என் பேரை கேட்டு எத்தனை வருஷமாச் சும்மா. எனக்கு இப்ப எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா? கூப்பிடும்மா வாய் நிறைய என் பேரை சொல்லி கூப்பிட்டுக்கிட்டே இரும்மா!"

"தினகர்... என் மகனே!" என்று சந்தோஷத்துடன் விம்மினார்.

"உன்னை பழையபடி திருப்பிக் கொடுத்த நம்ம டாக்டருக்கு நாம ஏதாவது பெரிய பரிசு தரணும் போலிருக்கும்மா!"

"தினகர்."

"என்னம்மா?"

"டாக்டர் கொடுத்த மருந்து மாத்திரையைவிட என்னை ஒரு குழந்தையை மாதிரி ஒரு தாய் ஸ்தானத்துல இருந்து பார்த்துக்கிட்ட மீனாவுக்குதான் நாம பரிசு கொடுக்கணும். எனக்கு ஒரு பொண்ணு இருந்திருந்தாக் கூட இந்தளவு கவனிச்சு இருப்பாளாங்கிறது சந்தேகம்தான். ஆனா, கொஞ்சம் கூட முகம் சுளிக்காம எனக்கு சேவை பண்ணின மீனா வின் மனசு யாருக்கும் வராது தினகர்."

"மீனா.... மீனா.... மீனா! அப்படியென்ன பண்ணிட்டா? சும்மாவா பண்ணினா? சம்பளம் வாங்கலே? வேளா வேளைக்கு மூக்கு பிடிக்க சாப்பிடலே? யாருமில்லாத அனாதைக்கு, புருஷனை இழந்த விதவைக்கு இப்படியொரு ராஜ வாழ்க்கை எளிதாக கிடைச்சிடுமா? சும்மா, இலவசமா வந்து சேவை செய்ய சொன்னா... செஞ்சிருப்பாளா? சம்பளம் கொடுத்தோம். வேலை செஞ்சா. அதோட முடிஞ்சு போச்சு. அது மட்டுமில்லே..."

★சிரிக்கும் மலர்களின் மீது சிலுவைகள்... நர்சரி பிள்ளைகள்!

★எத்தனை முறை முயன்றும் கோர்க்க முடியவில்லையே... வியர்வை முத்துக்கள்!

★யாருக்காக ஒரே இடத்தில் காத்திருக்கிறது... நிலா!

★கோடஸ்வரனும் தலை கவிழ்ந்தான்... வாசல்!

★யார் ஏமாற்றியது புற்களின் விழிகளில் கண்ணீர்... பனித்துளி!

★தொடேவதற்குள் தொலைந்து போனது... நீர்க்குழி!

★குடிசை கணவனுக்கு மாதக் கடைசியில் பாராட்டு... காலி பாட்டில் விற்பனை!

பொன். முருகு, சென்னை-94.

“அவளை இங்கே வேலைக்கு சேர்த்ததே உங்களுக்காகத்தான். இப்ப நீங்க முழுக்க குணமாயிட்டீங்க. இனி அவளுக்கு இங்கே வேலையில்லே... அவளோட கணக்கை முடிச்சிட்டு அனுப்பிட போறேன்.”

“தினகர் வேணாம்பா... பாவம் அந்தப் பொண்ணு! இவ்வளவு சின்ன வயசிலே பூவையும், பொட்டையும் இழந்துட்டு நிக்கறா! நாம அப்படியொண்ணும் சம்பளத்தை அள்ளிக் கொடுத்திடலே இருந்தாலும் அந்தப் பணத்துக்காக வயித்துப் பசிக்காகத்தானே... ஊர்விட்டு ஊர் வந்து இங்கே வேலை செய்யறா? அவ வயித்திலே அடிக்கிற பாவத்தை நாம செய்ய வேணாம் தினகர். நம்மகிட்டே எத்தனையோ பேர் வேலை செய்யறாங்க. அதுல ஒருத்தியா அவளும் இருந்திட்டு போகட்டுமே. பாவம்பா... சின்னப் பொண்ணு” மீனாவுக்காக மகனிடம் கெஞ்சினாள்.

“அம்மா... நீங்க அவளுக்கு ரொம்ப இடம் தரறீங்க...”

“அவளும் என்னை மாதிரி ஒரு பொண்ணுதானே? நானே அவளுக்கு உதவலேன்னா... நான் மனுஷியா இருக்கவே தகுதியில்லே. அவளுக்கு இந்த வீட்லேயே ஏதாவது ஒரு வேலை போட்டு கொடுத்திடலாம்...”

“சரி... சரி... அவளையும் இந்த வீட்லே ஒரு வேலைக்காரியா சேர்த்துக் குங்க. வீடு சுத்தமா இருக்கணும். ஒரு குப்பை காகிதம் பார்த்தாக் கூட அவ சீட்டை கிழிச்சிடுவேன்” போனாலு போகட்டும் என்று சம்மதித்தாள்.

“இந்த மட்டுமாவது சம்மதிச்சியே... ரொம்ப நல்லது தினகர்.” என்றாள் குணவதி. அவளுக்கு மீனாவை விட்டுப் பிரியவே மனசில்லை. அவளின் சாந்தமான முகம் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டிருந்தது.

அன்றிலிருந்து மீனா ஆயா பதவியிலிருந்து இறக்கப்பட்டு வேலைக்காரி களில் ஒருத்தியானாள். இந்த வேலைதான் என்றில்லாது எல்லா வேலையும் செய்தாள்.

மார்க்கெட் செல்வாள், தோட்ட வேலை செய்வாள், பாத்திரம் தேய்ப்பாள், வீட்டை துடைப்பாள், எல்லாமே செய்வாள்.

மீனா எதற்காகவும் முகம் சுளிக்கவில்லை. அவள் எந்த வேலையும் செய்ய தயாராய் இருந்தாள். அவளுக்குத் தேவை இரண்டு வேளை உணவும், பாதுகாப்பான இடம்தான்.

இந்த இரண்டு தேவைகளுக்காக அவள் தன் பொட்டையும், பூவையும் அல்லவா இழந்திருக்கிறாள். மண மேடையில் ஏறியதில்லை. மேள தாளம் முழங்க தாலியை கட்டிக் கொள்ளவில்லை. அட்சதை தூவவில்லை. ஆனால் மீனா விதவை.

சிலசமயம் இதை நினைத்து அவளுக்கு சிரிப்பும் வரும், அழுகையும் வரும்.

‘அப்பா... எனக்கு ஒரு கல்யாணம் பண்ணிப் பார்க்க எவ்வளவு ஆசைப்பட்டீர்கள்? ஆனால் கல்யாணமே நடக்காமல் விதவையாகி விட்டேன் அப்பா! இப்படியெல்லாம் நடக்கும் என்று தெரிந்திருந்தால், மகாராஷ்டிரா வேலைக்கு போயிருக்க மாட்டீர்கள் அல்லவா? படித்து

முடித்து நல்ல வேலைக்குப் போக ஆசைப்பட்டேன்; முடியலேப்பா. இந்த உலகம் ரொம்ப மோசம். எங்குமே எனக்கு பாதுகாப்பு கிடைக்கலேப்பா. அதனால்தான்... எவ்வளவு திட்டினாலும் பொறுத்துக்கிட்டு இங்கேயே வேலை செய்யறேன். இங்கே எனக்கு எந்த பயமும் இல்லைப்பா.’ அப்பாவின் போட்டோவை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு கண் கலங்குவாள்.

மீனாவை எதையாவது சொல்லி திட்டிக் கொண்டும், விரட்டிக் கொண்டும் இருப்பதில் சுபாவை பழி வாங்கும் திருப்தி ஏற்பட்டது தினகருக்கு.

அன்று அப்படித்தான்.

பொள்ளாச்சியிலிருந்து குணவதியின் தங்கை குடும்பம் குன்னுருக்கு வந்திருந்தது. எல்லோரும் மொத்தமாய் அமர்ந்து கலகலப்பாய் சிரித்து பேசியபடி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். மீனாதான் அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“இங்கே இதை வை... அங்கே அதை வை!” என்று ஆளாளுக்கு அவளை விரட்டிக் கொண்டிருக்க பம்பரமாய் சுழன்றுக் கொண்டிருந்தாள் மீனா.

“மட்டன் குருமா... நல்ல காரமா மணமா சூப்பரா இருக்குக்கா!” ரசித்து சாப்பிட்டாள் குணவதியின் தங்கை.

“எல்லாம் இந்த மீனாவோட கைமணம் தான். அற்புதமா சமைக்கிறா!” அம்மா பாராட்டு பத்திரம் வழங்கினாள்.

தினகருக்குள் எரிந்தது.

“ஏய்... கொஞ்சம் குருமா விடு!” அதட்டலாய் அழைத்தாள்.

மீனா பரபரப்பாய் அவன் அருகே வந்து பரிமாற... அந்த பதற்றத்தில் ஒரு துளி குழம்பு அவன் சட்டையில் பட்டுவிட... அந்த சந்தர்ப்பத்திற்காகவே காத்திருந்தவனாய்... “நாயே... கண்ணு தெரியலே உனக்கு?” என்று பளாரென்று அவளை அறைய... கையிலிருந்த குழம்பு பாத்திரம் எகிறி அவன் முகத்திலேயே கொட்டி விட்டது.

சூடும், காரமும் முகம் முழுக்க பரவ, “அம்மா...” என்றலறியபடி துடித்து விட்டாள் மீனா..

தினகர் குழம்பு முகத்தில் கொட்டி விடும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. குற்ற உணர்வில் அங்கிருந்து எழுந்து போய்விட்டான்.

குணவதிதான் துடித்துப் போய் விட்டாள்.

“அம்மாடி... மீனா... என்னம்மா ஆச்சு?”

“அம்மா... எரியுதும்மா... கண்ணை திறக்க முடியலேம்மா!” மீனா அழுதாள்.

குணவதிக்கு தாங்க முடியவில்லை. டாக்டரை வரவழைத்தாள். முகம் ரத்தமாய் சிவந்துப் போய் விட்டது. கண்களில் எரிச்சல் அடங்கவேயில்லை. தூக்கமேயில்லாமல் மூன்று நாட்கள் அவஸ்தைப் பட்டாள்.

ஆர். மணிமாலா

நான்காவது நாள் எழுந்து நடமாடினாள். கண்கள்தான் கோவைப் பழமாய் சிவந்திருந்தது.

“அவன்தான் கோபக்காரன்னு தெரியுதில்லே. கொஞ்சம் நிதானமா செய்யுக் கூடாதா? பார்த்து பரிமாறக் கூடாதா? மீனா இப்ப எப்படி இருக்கு, வலிக்குதா?” பரிவாய் கேட்டாள் குணவதி.

அந்த அன்பான வார்த்தையில் கரைந்துப் போனாள்.

“இப்பப் பரவாயில்லேம்மா. தப்பு என் பேரலதான். நான் இனிமே கவனமா நடந்துக்கறேன்ம்மா!” என்றாள்.

தோட்டத்திலுள்ள குப்பைகளை எல்லாம் அதற்றி... தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தாள்.

எப்போதாவது மாலை நேரங்களில் வாக்கிங் போவது தினகரின் பழக்கம்.

அன்றும் அப்படித்தான் வாக்கிங் போனபோது... விசம்பல் சப்தம் கேட்டு அரண்டு நின்று விட்டாள்.

‘யார் அழுகிறார்கள்? அதுவும் நம் தோட்டத்தில்?’ வியப்பு மேலிட சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபோது ஒரு மரத்தின் பின்னால் அசைவு தெரிய... ஆர்வமாய் முன்னேறினாள்.

அங்கு...

மரத்தோடு மரமாய் சாய்ந்துக் கொண்டு, கண்கள் மூடி... இதயத்து வேதனைகளெல்லாம் விசம்பலாய் வடிவெடுக்க... மாலை மாலையாய் கண்ணீர்விட்டபடி நின்றிருந்தாள் மீனா.

அந்தக் காட்சி... அவனை வெகுவாய் பாதித்தது.

இந்தக் கண்ணீருக்கு என்ன காரணம்? நானா? அவனுள் கேள்வி எழு... அதற்கு மேல் அங்கிருக்க முடியாமல் வந்த சுவடே தெரியாமல் திரும்பி நடந்து விட்டாள்.

அந்த சம்பவத்திற்குப் பின் மீனா அவன் கண்களில் அதிகமாய் தென்படுவதில்லை.

அவன் அறையை சுத்தம் செய்வதெல்லாம் அவன் இல்லாதபோதுதான். அவள் கண்களில் தென்படாதது அவனுக்கும் நிம்மதியாக இருந்தது.

“மீனா... மீனா...” அம்மாவின் குரல் கேட்டு தினகர் எட்டிப் பார்த்தான்.

அவனைப் பார்த்து எவ்வளவு நாளாகி விட்டது? என்ற யோசனையுடன்.

“இல்லேம்மா... மீனாவை நான்தான் மார்க்கெட்டிற்கு அனுப்பி வெச்சிருக்கேன்.” என்றபடி வந்தாள் சமையல்காரி அகிலாண்டம்.

“ஏன் அகிலாண்டம்! உனக்கு எத்தனை முறை சொல்லுவேன்? கடைக்கெல்லாம் மீனாவை அனுப்பாதேன்னு. அவ சின்னப் பொண்ணு, எல்லா கண்ணும் ஒரே மாதிரியாவா இருக்கும்? மழை வேற பேயாட்டம் பெய்யுது! வேலனை அனுப்பி இருக்கக் கூடாதா? பாவம்... மழையில் மாட்டிக்கிட்டு எங்கே அவஸ்தைப்படறாளோ...?” அம்மா கோபமாய் கத்தினாள்.

அடுத்த கணம் தினகரின் கால்கள் தன்னிச்சையாக நடந்து பேர்டிகோவிற்கு சென்று காரில் ஏறியமர்ந்தான்.

“தினகர்... இந்த மழையிலே நீ எங்கேப்பா போறே?”

“அவசரமா எஸ்டேட் போக வேண்டியிருக்கும்மா!”

சரேலென காரை உசுப்பி புறப்பட்டான்.

“இந்த மழையிலா?” கவலையாய் ஒலித்த அம்மாவின் குரல் அவன் காதுல் எட்டவில்லை.

மார்க்கெட் நோக்கி செலுத்தினான். மழையினால் கூட்டம் அதிகமில்லை.

மீனாவை அவன் பார்த்து விட்டான்.

மழை கொட்டுவதை கூட பொருட்படுத்தாமல் தெப்பலாய் நனைந்து காய்கறி வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். குளிர் காற்றில் அவள் தேகம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

‘இப்படியா நனைவது? மழை விரும் வரை எங்காவது ஒதுங்கியிருக்கலாம் அல்லவா?’

அவளோ காரியமே கண்ணாக வாங்குவதை வாங்கிக்கொண்டு வீடு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள் மழையில்.

தினகர் காரை விட்டிறங்கி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முழுக்க நனைந்து விட்டோம் என்பதை கூட உணராமல்... ஏன் வந்தோம், எதற்காக வந்தோம் என்றே புரியாத நிலையில் வெகு நேரம் நனைந்து கொண்டிருந்தான் தினகர்.

சிரிப்பலையில் அந்த இடமே அதிர்ந்தது.

ரொம்ப நாட்களுக்குப் பிறகு தினகர் மனம்விட்டு சிரித்தான்.

பின்னே இருக்காதா? அவனுடன் படித்த கல்லூரித் தோழர்கள் ஏழெட்டு பேர் இத்தனை வருடத்திற்குப் பிறகு வந்திருக்கின்றனர். இரண்டு நாட்கள் இங்கே தங்கி விட்டு செல்வதாக திட்டம். மகிழ்ச்சிக்கு பஞ்சமிருக்குமா என்ன?

அவர்களுக்காக தினகர் இரண்டு நாட்களும் எஸ்டேட் பக்கமே திரும்பக் கூடாது என்று முடிவு செய்து விட்டான்.

“வீரேந்திரனை நீ பார்க்கறதுண்டா கமல்?”

“ம்ஹும்... அவன் எங்கே இருக்கானே தெரியலே.. நம்ம பாலு கதை தெரியுமா?”

“யாரு... படிக்கும்போதே... கீதாவை தள்ளிக்கிட்டுப் போய் ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிக்கிட்டானே அந்த பாலுவா?”

“அதே... அதே! இப்ப அவனுக்கு எத்தனை குழந்தைங்க தெரியுமா? நாலு!”

“நாலா... எப்படிடா?” ஆச்சரியமாய் கேட்டான் தினகர்.

“எப்படின்னு கேக்கறான் பார்! நம்ம பாலுவைப் பத்தி தெரியாதா உனக்கு? ஹார்ட் ஹோஸ்ட் பாலுன்னுதானே அவனுக்கு பேரே.”
“ஓஹ்ஹோ...” பயங்கரமாய் சிரிப்பு சத்தம் எழுந்து குன்னாரையே கிடுகிடுக்க வைத்தது.

“ஆமா... தினகர்... நீ எப்ப குடுமி வச்சுக்கப் போறே?” சீரியஸாய் கேட்டான் குமரன்.

“என்னது குடுமியா?”

“ஐ மீன்... நீ எப்ப குடும்பஸ்தனா மாறப்போறேன்னு கேட்டேன். கிட்டத்தட்ட நம்ம குரூப்ல உன்னைத் தவிர எல்லாருக்கும் கல்யாண மாய்டுச்சி”

தினகரின் முகம் மாறிப் போனது.

“ப்ளீஸ்... ஃப்ரண்ட்ஸ்... இந்த விஷயத்தைப் பேச வேண்டாமே!” என்றான் தயவாய்.

“ஸாரிடா தினகர். நானும் விஷயம் கேள்விப்பட்டேன். பட், அதுக்காக...”

“ப்ளீஸ்...” என்றான் அழுத்தமாய்.

“ஓக்கே...? ஓக்கோ! அதைப்பத்தி பேசலே... நம்ம மாதவன் எங்கேயிருக்கான். எப்படியிருக்கான்? அவனைப் பத்தி எதுவும் தெரியலியே...”

“மாதவனை ரெண்டு மாதம் முன்னாடி சென்னையிலே பார்த்தேன். ரியல் எஸ்டேட் பிஸினஸ் பண்ணானாம். வெல் செட்டில்ட். அவனும் கூடிய சீக்கிரம் இங்கே வர்றதா ப்ராமிஸ் பண்ணினான்” என்றான் தினகர்.

உடம்பை சூடேற்றும் மது பானங்கள் காலியாகிக் கொண்டிருக்க... நண்பர்களின் குரலும், உடலும் தள்ளாடத் தொடங்கின.

“சரி... கீழே போகலாம் வாங்க... சாப்பிடலாம்!”

“தினா... கீழே வேண்டாம்டா... அம்மா இருக்காங்க. எங்களை இப்படி பார்த்தாங்கன்னா தப்பா நினைச்சுப்பாங்க... சாப்பாட்டை இங்கே கொண்டு வந்துடச் சொல்லேன்... ப்ளீஸ்” கெஞ்சினான் குமரன்.

அவன் கூறுவதும் சரியெனப் படவே... இன்டர்காமில் தொடர்பு கொண்டு சாப்பாட்டை மேலே கொண்டு வரச் சொன்னான்.

இரண்டு வேலையாட்கள் லீவு எடுத்துக் கொண்டதால் வேறு வழியின்றி மீனாதான் அவர்களுக்குப் பரிமாற வேண்டியதாயிற்று.

தினகர் அவனை எதிர்பார்க்காததால் தலைகவிழ்ந்துக் கொண்டான். மற்றவர்களின் கண்கள் அவனைப் பார்த்ததும் ஆச்சரியத்தில் விரிந்தது. கிககிகப்பாகக் கேட்டனர்.

“யார் தினா இது? சூப்பர் ஃபிகரு? மிஸ் பெமினா போட்டிக்கு அனுப்ப வேண்டியவங்களை இங்கே வச்சிருக்கே?”

“.....”

“பேர் என்னடா? ஆள் எப்படி? டச் பண்ணிட்டியா?”

“கமல்!” அதட்டினான்.

“ப்ச்... தெரிஞ்சுக்கலாம்னுதான். குளிர் பிரதேசம் வேற. சரக்கு உள்ளே போயிருக்கு. எதிரே லட்டு. கை பரபரங்குது தினா!” என்றான் முரளி.

“ப்ளீஸ் கண்ட்ரோல் யுவர் டங்க்! இது நீங்க நினைக்கிற மாதிரி ஹோட்டல் இல்லே. இவளும் அப்படிப்பட்டவ இல்லே... பேசாம சாப்பிடு” மெல்லிய குரலில் அதட்டினான்.

அதன் பிறகு பேசாமல் சாப்பிட்டாலும் அவர்களின் கண்கள் மீனாவை துகிலுரித்தன.

மீனா எதையும் கண்டுகொள்ளவில்லை.

தினகருக்கு கோபமாய் வந்தது.

“இவள் எதற்கு இங்கு வர வேண்டும்?”

முரளி... வேண்டுமென்றே டம்பளரை கீழே தள்ளிவிட மீனா... குனிந்து எடுக்க... ரசத்தை தட்டிவிட... அது அப்படியே மீனாவின் சேலை மேல் கொட்டிவிட... “அட்டா” என்று பதறியபடி அவளை தொட்டு துடைத்து விட முற்பட்டான் முரளி.

தினகருக்குப் புரிந்தது. முரளியின் வக்கிரம்!

“ப... பரவாயில்லே சார்... பரவாயில்லே” என்று அவனிடமிருந்து விலகி, பாத்திரம் நோக்கிச் சென்றான்.

“நீ வராதே... வேற ஆளை அனுப்பு” என்று சொல்வதற்காக தினகரும் எழுந்து வந்தான்.

வெறுமனே சார்த்தியிருந்த பாத்திரம் கதவை கைகளால் தள்ளியவன் உறைந்து விட்டான்.

முந்தானையை விலக்கி... தண்ணீர் விட்டு துடைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஈரமான உடையில் அவனை பார்த்த தினகரின் உடல் சூடேறியது. சட்டென அவள் பார்க்கும் முன் கதவை இழுத்து சார்த்தி விட்டான்.

விட்டாமல் மழை பெய்துக் கொண்டிருந்தது. குன்னூரில் அங்கங்கே தண்ணீர் தேங்கி நின்று தேயிலைகள் நாசமாகி விட்டன. மண் சரிவு வேறு ஏற்பட்டு பாதைகள் போக்குவரத்திற்கு இடையூறாக பாதிக்கப்பட்டிருந்தன. அதனால் காரில் செல்லாமல் நடந்தே சென்று எஸ்டேட்டை பார்வையிட வேண்டியதாயிற்று.

வசதியாய் வாழ்ந்து பழகிய உடம்பு இந்த கடின உழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து... காய்ச்சலில் படுக்க வைத்து விட்டது.

குணவதி அருகே இருந்து மகனை கவனித்துக் கொண்டாள். காய்ச்சல் இறங்குவதும், ஏறுவதுமாய் கண்ணா மூச்சி விளையாடியது.

தினகரின் செல்போன் அலறியது.

“ஹலோ...”

“ஹலோ... தினகர் நான் மாதவன் பேசறேன்!”

“வாட் எ சர்ப்ரைஸ்? எங்கேர்ந்து?”

“மேட்டுப்பாளையத்திலிருந்துதான்! ஒரு வேலையா வந்தேன். நாளைக்கு

குன்னூர் வரலாற்றை இருக்கேன். நீ ஃப்ரீயா இருக்கியா?"

"நான் ஃப்ரீயான். ஆனா... அங்கங்கே மழையினால பாதை சரியாயில்லை... நீ எப்படி வந்து சேருவே?"

"பறந்தாவது வருவேன். கவலைப்படாதே! நான் முக்கியமான ஒரு நபரைத் தேடித்தான் அங்கே வர்றேன்"

"முக்கியமான நபரா? யாரது?"

"நாளைக்கு சொல்றேனே..." என்று போனை கட் பண்ணி விட்டான்.

"யாருப்பா போன்ல?"

"என் ஃப்ரெண்ட் மாதவன்ம்மா! நாளைக்கு இங்கே வர்றானாம்..."

"நல்லது... ஆனா எப்படி? மழையில் பாதையெல்லாம்..."

"அவன் எப்படியாவது வந்திடுவான்ம்மா! நீங்க போய் படுங்க..."

"உன்னை இப்படியே விட்டுட்டா? முடியாதுப்பா... டாக்டர் ரெண்டு மணி நேரத்திற்கொருமுறை மாத்திரை தர சொல்லியிருக்கார்."

"நானே பார்த்துக்கறேன். நீங்க போய் ரெஸ்ட் எடுங்க."

"நீதான்ப்பா நல்லா ரெஸ்ட் எடுக்கணும்!"

"சரி, வேற யாரையாவது அனுப்புங்க... நீங்க போங்க."

"வேலனும், செந்திலும் அவங்க வீடு மழையில் வெள்ளம் புகுந்திடுச்சின்னு போய் இருக்காங்க. அகிலாண்டம் எட்டு மணிக்கே தூங்கப் போயிடுவா. இருக்கிறது மீனா மட்டும் தான்."

"சரி... அவளையே அனுப்பி வையுங்க..." என்றான் பட்டென்று.

"தி...ன...க...ர்." ஆச்சர்யமாய் மகனைப் பார்த்தான்.

அவளுக்கு சந்தோஷமாகவே இருந்தது.

'பாவம்... அந்த அபலைப் பெண் மீது கண்முடித்தனமாக வைத்திருந்த கோபம் இப்போதில்லையே... அது போதும்' என்று.

தினகர் அதற்கு மேல் அம்மா எதையாவது கேள்வி கேட்டு விடப் போகிறாளோ என்கிற அச்சத்தில் கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

சற்று நேரத்தில் மீனா அவன் அறைக்கு வந்தாள். அவள் முகத்தில் ஒருவித பதட்டம் இருந்தது. அவன் இதிரே வருவதையே தவிர்த்தவளை... அவன் அறைக்கே போகச் சொன்னால்?

'கடவுளே.. நான் எதை செய்தாலும் குற்றம் கண்டுபிடிப்பவள். அவர் அறைக்கே போக வேண்டிய சூழ்நிலை. எனக்கு நிதானத்தைக் கொடு. எதையாவது செய்யப் போயி... அவன் கோபத்திற்கு ஆளாக்கி விடாதே!' கடவுளை வேண்டிக் கொண்டாள் மீனா.

இரண்டு நாள் காய்ச்சலில் பாதியாய் இளைத்து விட்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் மீனா மனம் இளகினாள்.

அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்த தினகர், "அப்படி உட்கார்" என்றான்.

"ப... பரவாயில்லை சார்."

"விடியற வரைக்கும் நின்னுக்கிட்டே இருக்க முடியாது. சொன்னதை செய்." கட்டளையிட்டான்.

சட்டென அமர்ந்தாள்.

"எந்தெந்த டாப்லெட்டை தரணும்னு தெரியுமா?"

"டாக்டரோட பரிஸ்க்ரிபஷன் இருக்கு. அதை வச்சு தந்துடுவேன் சார்!"

தெளிவாய் அவள் பேசிய விதம் அவனுள் வியப்பை ஏற்படுத்தியது.

"நீ எதுவரைக்கும் படிச்சிருக்கே?"

'பி...காம்' என்று சொல்ல வாயெடுத்தவன், "எஸ்.எஸ்.எல்.சி." என்றான்.

"இந்தப் படிப்புக்கு சென்னையிலேயே ஏதாவது எக்ஸ்போர்ட் கம்பெனியிலே சேர்ந்திருக்கலாமே! எதுக்காக குன்னூருக்கு வந்தே?"

மறுபடி தன்னை சுபா என்ற சந்தேகத்தில் கேள்விகளை எழுப்புகிறான் என்று நினைத்தவன் பதில் சொல்ல தடுமாறினான்.

"கேக்கறேன்ல?"

"இ... இங்கே பாதுகாப்பா இருக்கலாமேன்னு..."

"ஓஹோ..."

அந்த ஓஹோவில் ஏளனம் ஒளிந்திருப்பது போல் பட்டது மீனாவுக்கு. விடிய விடிய இப்படி பேசிக் கொண்டிருப்பானோ என்ற பயமும் எழுந்தது.

"உன் கணவர் என்ன வேலை செய்துக் கொண்டிருந்தார்."

"அது... அது வந்து... ஒரு வக்கீலிடம் கிளார்க்காக..."

"எப்படி இறந்தார்...?"

"ஆக்சிடெண்ட்டில்!"

"சின்ன வயசு... ஏன் மறுமணம் பண்ணிக்கக் கூடாது,

"....."

"ஏன்... புருஷனை மறக்க முடியலையா?"

"ம்..."

"சும்மாவாச்சும் டயலாக் அடிக்கிறவங்களை கண்டாலே எரிச்சலாயிருக்கு. இந்தக் காலத்து லேடீஸுங்கதான் விதவிதமா ருசி பார்க்க ஆசைப் படறவங்களாச்சே! நீ மட்டுமென்ன விதிவிலக்கா?"

மட்டமாய் பேசினான். மீனா வரையை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

அவனுக்கே தன்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு சமயம் மீனாவுக்காக பரிதாபப்படும் அதே இதயம்தான் அவளை வார்த்தைகளால் குத்தி கிழிக்க ஆசைப்பட்டது. அதை அவனால் தடுக்க முடியவில்லை. அவளை பார்க்க பார்க்க... சுபாவை பார்க்கிற வெறுப்புதான் மேலோங்கியது.

நேரமானதும் டாப்லட்டும், தண்ணீரும் எடுத்துக் கொண்டு அருகில் வந்தாள்.

அதை வாங்கி போட்டுக் கொண்டவன், "பக்கத்து அறையை சுத்தம் பண்ணி வச்சிடு. நாளைக்கு என் ஃப்ரெண்ட் வர்றார்!" என்றான்.

"சரிங்க சார்!"

கண்களை மூடினான். மீனா தன் இருக்கையை அவன் காலடியில் போட்டு அமர்ந்து கொண்டு அடுத்த இரண்டு மணி நேரம் கரைய காத்திருந்தான்.

கண்ணயர்ந்தான் தினகர்: நேரம் ஆக ஆக காய்ச்சல் அதிகரித்ததே தவிர குறையவில்லை.

“ம்...ம்” என்று அரற்றினான்.

பயந்துப் போன மீனா, “டாக்டரை அழைக்கட்டுமா சார்?” என்றாள்.

“வேண்டாம். மழையில் அவரால் வர்றது கஷ்டம். விடியட்டும் பார்க்கலாம்.”

“தைலம் தேய்ச்சு விடவா?”

“செய்!”

மீனா தைலத்தை அவன் நெற்றியிலும் உள்ளங் கால்களிலும் தேய்த்தாள்.

எப்படி செய்தாலும் காய்ச்சல் விடவே மாட்டேன் என்றது.

“அம்மாவை எழுப்பட்டுமா சார்?”

“பயந்திடுவாங்க... வேண்டாம்...” அவன் உடல் உதறிப் போட்டது.

“சார்... தண்ணீரில் துணியை நனைத்து உடலை துடைத்து விட்டால்... காய்ச்சல் இறங்கும்னு டாக்டரே சொல்லியிருக்கார்.”

“நடுங்குது... பச்சை தண்ணியிலே உடம்பை துடைக்கறதா... விளையாடறியா?”

“ப்ளீஸ் சார். இப்படியே விட்டா... ஃபீவர் அதிகமாகும். கொஞ்சம் பொறுத்துக்கிட்டங்கன்னா...” என்றாள் கெஞ்சலாய்.

“சரி... சரி!” என்று அரை மனதாய் சம்மதித்தான்.

போர்த்தியிருந்த கம்பளியும், சட்டையும் கழற்றி விட்டு, தண்ணீரில் துணியை நனைத்து பிழிந்து அவன் உடம்பில் வைத்ததும்... “ஸ் ஸ்... ஆ...” என்று நடுங்கினான்.

“கொஞ்சம்... கொஞ்சம் பொறுத்துக்குங்க...” சொல்லிக் கொண்டே அவன் உடம்பு முழுக்க துடைக்க பல்லைக் கடித்து பொறுத்துக் கொண்டான்.

பத்து நிமிடம் சென்றிருக்கும். காய்ச்சல் இறங்கியிருந்தது.

“குடாய் பால் சாப்பிடறீங்களா சார்?”

“ம்...”

“ஃப்ளாஸ்கில் இருந்த பாலை டம்பளரில் சரித்து அவனிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தபோது... மின்சாரம் துண்டானது. இருள் வந்து கவ்விக் கொண்டது.

“கேண்டில்... கேண்டில் எங்கே...?”

“இதோ எடுக்கறேன் சார்!” யூகித்து அருகிலிருந்த டேபிள் மேல் பால் டம்பளரை வைத்து விட்டு டிராயரில் மெழுகு வர்த்தியை தேடினாள்.

அகப்படவேயில்லை.

“இன்னும் என்ன பண்ணிட்டிருக்கே...?”

“கிடைக்கலே சார்!”

தினகர் கட்டிலை விட்டிறங்கி தேட வந்தான்.

“நீ நகர்ந்துக்க...” என்றவன் அவன் மீது வந்து மோதினான்.

எதிர்பார்க்காத மீனா எந்தப் பக்கம் நகர்வது என்று புரியாமல் தடுமாற... தினகரின் தடுமாறிய கைகளில் அவள்தான் அகப்பட்டாள். படக்கூடாத இடங்களில் அவன் கைகள் பட... தினகர் தன்னை மறந்தான். அவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

“சா...ர்!” மீனா தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள பெரிதும் போராடினாள்.

ஆனால், இளமை, தனிமை, இருள், மழை, அவன் உடல் நிலை... தினகரை மூர்க்கனாக்கியது.

எதை பாதுகாத்துக் கொள்ள அலைந்தாளோ... அதை வெகு எளிதாய் பறித்துக் கொண்டான் தினகர்.

விடிந்தது.

தினகர் கண் விழித்தான். நள்ளிரவில் நடந்ததெல்லாம் கனவு போல் மனத்திரையில் ஓட... புரியாமல் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். போராடியதில் கைத் தவறி கீழே விழுந்திருந்த பால் தரையெங்கும் சிதறியிருந்தது.

விதிர் விதிர்த்துப் போனான்.

“இல்லை... நிஜம்... நடந்தது அத்தனையும் நிஜம்!” உறைத்தபோது மனசு வலித்தது.

பட்டென்று நெற்றியில் அறைந்துக் கொண்டான்.

“சே... நானா... இப்படியெல்லாம் நடந்துக் கொண்டேன்? அவன் முகத்தில் எப்படி விழிக்கப் போகிறேன்?” பயத்தில் விட்டிருந்த காய்ச்சல் மறுபடி வரத் துவங்கியது.

“என்னப் பண்ணப் போகிறேன்?” குழம்பினான்.

“ஐயா உங்களைத் தேடிக்கிட்டு யாரோ மாதவன்னு ஒருத்தர் வந்திருக்கிறார்!” என்றாள் அகிலாண்டம்.

“வரச் சொல்... அம்மா எந்திரிச்சிட்டாங்களா?”

“பூஜை பண்ணிட்டிருக்காங்க...”

“சரி... நீ போ... மாதவனை என் ருமுக்கு அனுப்பு.”

சுற்று நேரத்தில் மாதவன் வந்தான்.

“ஹாய் தினா... எப்படிடா இருக்கே? என்னடா நோயாளி மாதிரியிருக்கே?”

“இப்ப நோயாளிதான்.. நீ எப்படியிருக்கே? இப்பதான் இந்த தினகரைப் பார்க்க மனசு வந்துச்சா?”

“இப்பவும் மனசு வரலேதான். வேற ஒரு காரியமாகத் தான். குன்னூர் வந்தேன். அதை சாக்கா வச்சு அப்படியே உன்னைப் பார்த்துட்டு

வரலாமனுதான் வந்தேன்.”

“படவா... நீயெல்லாம் ஒரு ஃபிரண்டாடா...? அந்தக் சண்டைய அப்புறம் வச்சுக்கறேன். ஆமா, நேத்துக்கூட நீ சொன்னேயில்லே... முக்கியமான நபரை பார்க்கத்தான் இங்கே வரப்போறேன்னு... யார் அப்படிப்பட்ட இம்பார்ட் டென்ட் பர்சன்? எங்கேயிருக்காங்க?”

“இங்கே உன்னோட வீட்லே”

“இங்கே என் வீட்லேயா?” புருவம் மேலேற கேட்டான்.”

“யெஸ்... இங்கேதான்!”

“யாருப்பா அது?”

“மீனா!”

“மீ...னா?” தூக்கி வாரிப் போட்டது தினகருக்கு.

“மீ...மீனாவையா?”

“ஆமாம் தினகர். அவனை நான் எங்கெங்கோ தேடிட்டிருந்தேன். போன வாரம்தான் எனக்கு தெரிஞ்ச ஒருத்தர் மீனாவை குன்னூர் தினகர் எஸ்டேட் பங்களாவுல பார்த்தேன்னு சொன்னாங்க. சர்ப்பரசா இருக்கட்டுமேன்னுதான் நான் சொல்லலே. அவனை கூப்பிடு தினகர்... நான் பார்க்கணும்.”

“நீ சொல்றது எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலே. மீனா யாரு? நீ ஏன் அவளைத் தேடறே?”

“அதுசரி... மீனா என் வொய்ஃபோட் தங்கச்சி. யாருக்கும் தெரியாம அவ இங்கே வந்துட்டா...”

“அப்ப நிச்சயமா நீ தேடி வந்த மீனா இங்கேயில்லே. இங்கே வேலை செய்யற மீனா ஒரு விதவை. விபத்துல கணவனை பறி கொடுத்தவ...”

“அப்படியா சொல்றே? எனக்கு தகவல் சொன்ன நபர் மீனாவை நன்கு அறிந்தவர். அவர் எப்படி தவறான தகவலை கொடுக்க முடியும்? எனக்கு குழப்பமாயிருக்கு தினகர்.”

“அவங்க போட்டோ வச்சிருக்கியா?”

“இதோ இருக்கு...” ப்ரீப்கேலை திறந்து ஒரு போட்டோவை எடுத்து காண்பித்தான் மாதவன்.

அதைப் பார்த்த தினகரின் சப்த நாடியும் ஒடுங்கியது. போட்டோவில் மீனாவேதான். அழகாய் நெற்றியில் ஸ்டிக்கர் பொட்டும், தலை நிறைய மல்லிகைப் பூவுமாய் தேவதைப் போலிருந்தாள்.

“மாதவன்... இவள்தான் மீனா... ஆனா அவ தன்னை ஒரு விடோன்னு...”

“சேச்சே... அவளுக்கு இன்னும் கல்யாணமே ஆகலே தினகர்...”

“அப்ப ஏன் அப்படியொரு பொய் சொல்லி இங்கே வேலைக்கு சேரணும்?”

“பெண்... இந்தியப் பெண்... குறிப்பா தமிழ்நாட்டுப் பெண்ணாச்சே. தன்னை, தன் கற்பை காப்பாத்திக்க ஒரு பெண் என்ன மாதிரி வேஷமெல்லாம் போட வேண்டியிருக்கு பார்த்தியா? பாவம் மீனா...”

அவளுக்கு வந்த கஷ்டம் வேற யாருக்கும் வரக்கூடாது...”

என்ற மாதவன் மீனாவைப் பற்றிய முழு விபரத்தையும் கூறினான்.

அப்பா இறந்தது முதல் தாமோ தரன் அவளை சிதைக்க முயற்சித்தது வரை எல்லாமே சொன்னான்.

நெஞ்சு கப்பென அடைத்துக் கொள்வது போலிருந்தது தினகருக்கு.

“சே... என்ன காரியம் பண்ணிவிட்டேன்? தன் கற்பை காப்பாற்றிக் கொள்ள விதவை வேஷம் போட்ட மீனா எங்கே? காதலை காலில் போட்டு நசுக்கி கற்பை கடைச் சரக்காக்கி விக்னேஷ் பின்னால ஓடிப் போன சுபா எங்கே? உருவத்தில் ஒரே மாதிரி இருக்கின்ற ஒரே காரணத்திற்காக... மீனாவை என்ன பாடுபடுத்தி விட்டேன்? எதை பாதுகாக்க இங்கே ஓடி வந்தாளோ... அதை நானே... ச்சே...?” தன்னையே நொந்துக் கொண்டான் தினகர்.

“தினகர்... நான் முதலில் மீனாவைப் பார்க்கணும்...”

“ஒரு நிமிஷம்...” என்று கூறி விட்டு அகிலாண்டத்தை மேலே வரச் சொல்லி இன்டர்காமில் அழைத்தான்.

அகிலாண்டம் வந்தாள்.

“மீனாவை வரச் சொல்” என்றான்.

“மீனாவா... அந்தப் பொண்ணு இங்கில்லையே...”

“என்ன சொல்றே?”

“ஆமாங்கய்யா... அந்தப் பொண்ணு காலையிலேயே பெட்டியும், கையுமா புறப்பட்டுச்சு. எங்கேம்மா போறே அப்படின்னு கேட்டேன். எனக்கே தெரியாதுன்னு சொல்லிவிட்டு போய்கிட்டே இருந்துச்சு.”

“மை காட்...” தலையை பிடித்துக் கொண்டான் தினகர்.

எனக்குள்

பொன். முருகேசன்

அந்திப் பொழுதின்

வெளிச்ச பந்தியில்

என் வீழிகளுக்கு

பரிமாறலாய் அவள்...

செத்துப் போன

அவளின் பளிங்கு தேகம்

சென்சார் இல்லாத

என் வீழிகளில்...

பார்வையில் வீசினாள்

இன்னொரு ‘லிட்டில் பாய்’

உடைந்து போனது

என் இதயப் பிரதேசம்...

போக்ரான் வெடிசுண்டாய்!

வெளிச்சம் வீற்று

இரவை வாங்கினால்

வீழிகள்

உறக்கத்தை வீற்று

அவளைக் கேட்கிறது...

செலவு

செய்ய முடியாமல்

கனவு பணமாய்

நினைவுகள்...

பார்த்துவிட்ட வருத்தம்

பார்க்க முடியாத வருத்தம்

இயல்பாய் மனதில்

சில சமயங்களில்...

“ஸாரி... ஸாரி... மீனா... ஸாரி...”

“தினகர் என்னாச்சு? மீனா எங்கே போயிட்டா? எதுக்காக போயிட்டா?”
மாதவன் அரண்டு போய் கேட்டான்.

“தெ... தெரியலே மாதவன்...”

“எனக்கு பார்க்கணும்... மீனாவை பார்த்தே ஆகணும். அவளுக்கு ஒரு நல்ல எதிர்காலத்தை உருவாக்கித் தரணும்னுதான் ஓடி வந்தேன். இப்ப எங்கே போய் கஷ்டப்படறாளோ? தினகர் அவளை நான் பார்க்கணும். இனியும் அவ கஷ்டப்படக்கூடாது!”

“நானும் மீனாவைப் பார்க்கணும் மாதவன். இல்லேன்னா காலம் முழுக்க குற்ற உணர்ச்சியிலே துடிச்சி துடிச்சே செத்துப் போயிடுவேன்” என்றான் குரல் தழுதழுக்க...

“நீ என்ன சொல்றே?”

“எல்லாம் பிறகு சொல்றேன். மீனாவை முதல்ல தேடி கண்டுபிடிச்சாகணும்... அவ நிச்சயம் குன்னுரைத் தாண்டி போயிருக்க முடியாது. ஹாரி அப்...” என்று விரைந்தெழுந்தான் தினகர்.

அவசர அவசரமாய் உடையை மாற்றிக் கொண்டு கார் சாவியை பொறுக்கிக் கொண்டு தினகர் கீழிறங்க... மாதவன் பின் தொடர்ந்தான்.

அம்மா எதிர்ப்பட்டாள்.

“என்னப்பா... உடம்பு சரியில்லாத பிள்ளை... இந்த மழையிலே எங்கே போகிறே?”

“என் உயிரைத் தேடி...” என்று ஒரு வார்த்தையில் பதில் கூறி விட்டு நகர... குணவதி மகனை குழப்பமாய் பார்த்தாள்.

மாதவனுக்கு அந்த வார்த்தை எதையோ உணர்த்தியது.

கார் சீறிப் புறப்பட்டது. மழையினால் பாதை மண் சரிந்து, மரம் முறிந்து அங்கங்கே அடைப்பட்டிருக்க... குறுக்கு வழியிலெல்லாம் காரை நுழைத்து பஸ் எ ாண்ட் நோக்கி விரைந்தான்.

மீனா... நிச்சயம் அங்குதான் சென்றிருப்பாள்.

தினகர் முகத்தில் தெரிந்த பயமும், பதட்டமும் மாதவனுக்கு ஒருவித சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

எப்படியோ காடு மேடு பள்ளங்களைத் தாண்டி பஸ் ஸ்டாண்ட் வந்து விட்டான்.

நிறுத்தியிருந்த ஒவ்வொரு பஸ்ஸிலும் ஏறி தேடினார்.

“எங்கே போயிருப்பா?”

“எனக்கு பயமாயிருக்கு தினகர்!”

“இல்லே... எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கு... மீனாவை நிச்சயம் பார்ப்போம்கற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு. அதோ மாதவன்... அதோ அங்கே ஒரு பஸ் கிளம்பப் போகுது. அதுல பார்க்கலியே...”

தினகர் தன் உடல் நிலையையும் பொருட்படுத்தாமல் ஓடினான். பஸ்ஸும் ஓடத் துவங்கியது. அதுவரை தலை கவிழ்ந்திருந்த மீனா,

கண்ணீரைத் துடைத்தபடி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

மாதவன் ஜன்னலருகே தெரிந்த மீனாவைப் பார்த்து, விட்டான்.

“மீனா...” என்று கத்தினான்.

குரல் கேட்டு திரும்பிய மீனா, மாதவனைப் பார்த்து, அதிர்ந்து... கண்டக்டரிடம் சொல்லி விட்டு இறங்கினாள்.

மூச்சிரைக்க தினகரும், மாதவனும் அவள் முன் போய் நின்றனர்.

இருவரையும் எதிர்பார்க்காத மீனா செய்வதறியாது நின்று விட்டாள்.

அதிலும் தினகரைப் பார்த்தபோது அழுகை குழறிக் கொண்டு வந்தது.

“இவன் எதற்கு வந்திருக்கிறான்?”

“என்ன மீனா, இப்படி பண்ணிட்டே? என்கிட்டேகூட சொல்லாம கொள்ளாம ஓடி வந்திட்டியே... உன்னை அழைச்சிட்டுப் போகத்தான் நான் இங்கே வந்தேன்...” என்றான் மாதவன்.

மீனா பதிலேதும் பேசாமல் கண்ணீர் வழிய நின்றிருந்தாள்.

“கிளம்பும்மா... உன்னை நல்லவன் ஒருத்தன் கையிலே ஒப்படைக்கிறது என் பொறுப்பு! வயசுப் பொண்ணு... தனியா இப்படி ஊர் விட்டு ஊர் போறது பெரிய தப்பு. கிளம்பு இனிதான் உனக்கு எல்ல எதிர்காலமே இருக்கு!”

“எனக்கா?” அழுகை வெடித்துக் கொண்டு வந்தது மீனாவுக்கு.

அவள் அழுகை தினகரின் இதயத்தை கூறு போட்டது.

“வா... மீனா... கிளம்பலாம்... தினகர்... பஸ் கிளம்பப் போகுது.. நாங்க வர்றோம்” என்று அவள் கையைப் பற்றி அழைத்துச் சென்றான் மாதவன்.

அவளும் பின்தொடர்... தினகர் பதறினான்.

“மீனா...”

“.....”

“மீனா... நில்லு...”

“.....” நிற்காமல் நடந்தாள்.

“ஸாரி... மீனா...”

“.....”

“மீனா... ஐ... லவ் யூ...”

சட்டென நின்றன கால்கள். மீனா விழிகள் விரிய பார்த்தாள்.

“மாதவன் இதை எதிர்பார்த்தவனாய் தனக்குள் சிரித்தான். தினகரின் பதட்டம், அம்மாவிடம் சொல்லி விட்டு வந்த வார்த்தை மீனாவின் அழுகை... ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்திருக்கிறது என்பதை மாதவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

“நான் என்கிட்டே ரொம்ப மோசமா நடந்துக்கிட்டேன். மீனா... ஆனா, அந்த கோபத்துக்கு காரணம் எங்கே நான் உன்னை காதலிச்சிருவேனோங்கற பயம்தான். காதல் ஜெயிச்சிருச்சி மீனா! நான் உன்னை கேட்காமலேயே உன்னை பறிச்சிக்கிட்டேன். அதுக்கு பதிலா நான் என் காதலை தர வந்திருக்கேன். ஏத்துக்குவேயில்லே?” தன் அந்தஸ்து

ஈகோவையெல்லாம் கழற்றி எறிந்து விட்டு கெஞ்சலாய் கேட்டான் தினகர்.

மீனாவின் விழிகள் கண்ணீரை நிறுத்தின. திடீரென்று குளிர் காற்று வீசியது. மீனாவின் வறண்டிருந்த வானத்தில் காதல் மேகங்கள் திரண்டன. உதடுகள் துடித்தன.

தினகர் கையை நீட்ட... மீனா நடுங்கும் கைகளால் அதைப் பற்றிக் கொள்ள... அந்த நடுக்கத்தைப் போக்க மேலும் இறுக்கினான் தினகர்.

“இதென்னப்பா... கதையே மாத்திப்புட்டே?” மாதவன் கேட்டான்.

“.....” அவர்களிடம் பதிலில்லை. அவர்கள் இந்த உலகத்தில் இருந்தால்தானே?

“மீனா... நீயும் என் கூட வர்ற ஐடியா இல்லையா?”

“.....”

“ம்ஹூம்... உங்களை கலைக்க முடியாது போலிருக்கே. பாட்டு ஏதும் பாடற ஐடியா இருந்தா... அப்படி தோட்டத்து பக்கமா போயிடறது பெட்டர். இது பஸ் ஸ்டாண்ட். டிஸ்டர்ப் பண்ணாதே தினகர்.”

மாதவன் சுத்தினாலும் அவர்கள் காதில் விழப் போவதில்லை.

பார்வைகளால் ஒருவர் இதயத்தில் மற்றவர் இறங்கிக் கொண்டிருக்கையில்... எந்த தொந்தரவும் அவர்களை அசைக்கப் போவதில்லை.

மீனாவின் கனவு இன்று நனவாகி விட்டது.

(முற்றும்)

வாசகர்களின் ஏகோபித்த பாராட்டை பெற்ற

ஆசியா
பெண்கள் இதழ்

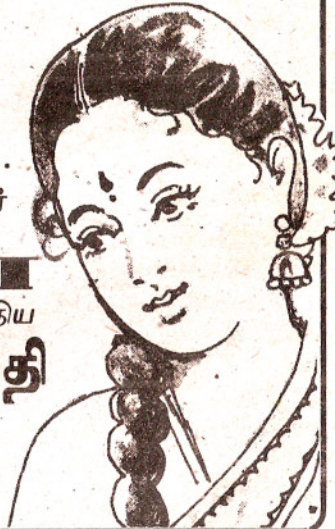
விற்பனையாகும் இதழில்...
உங்கள் அபிமான எழுத்தாளர்

வி. உஷா
எழுதிய

வாராயோ வான்மதி

நட்பின் இலக்கணத்தை
பாசத்துடன் விளக்கும் நாவல்!

படித்து விட்டீர்களா?

காதலின் தேசியமொழி

பார்க்கின்ற ஒரே ஒரு
பார்வையிலேயே பாதைகள்
தடுமாறும்.

பாதங்கள் தடம் மாறும்.

காதல் என்பது உயிருக்குள்

உயிர் நடத்தும் ஊர்வலம்!
உணர்வுகளின் போர்க்களம்!

காதலர்களின் மனதிற்குள்

நாள்தோறும் நடத்தி மறை
பொழியும்

கண்கள் தீர்த்திருக்கும்போதே

கனவுகள் சிறகடிக்கும்!

நீளும் இரவெல்லாம் நிலவுகள்
உருகி வழியும்.

கனவினில் முழுகி இருக்கும்

போதே கண்கள் சிறகடிக்கும்!

கண்களின் புணர்ச்சியில் 'காதல்
குழந்தை' பிறக்கிறது. இதயத்
தூளிகளில் அது தாலாட்டுப்
படுகிறது.

காதல் என்பது மனது

உச்சரிக்கும் மந்திரம்.
வாலிப தேசத்தின் 'வந்தே மாதம்'!

காதல் வார்த்தைகளால்

வாழவில்லை!
வார்த்தைகள் காதலால்
வாழ்கின்றன!

காதல் - அன்பு கொண்ட

இதயங்கள் ஒன்றை ஒன்று
ஆட்கொள்ளத் துடிக்கும் ஆனந்த
வீழா.

காதலர்களின் தேசத்தில்

கவிதைகளே தேசிய மொழியாகக்
கொளவிக்கப்படுகின்றன.

சுதந்திரச் சிறகுகளை உதறி

எறிந்துவிட்டு, அடிமை
விலங்குகளை அணிந்து
கொள்ளத் துடிக்கும் அதிசயத்
திருவீழா.

காதலர்களின் அரசாங்கம்

கவிஞர்களுக்கு மணிமுடி தட்டி
மகிழ்கிறது!

காதலர்களின் கண்ணாமூச்சி

விளையாட்டில் இதயங்கள்
இடம் மாறும்.

பொன்-முருகேசன் அவர்களின்
'காதல் வாங்கலியோகாதல்'
கவிதை நூலில் கவிஞர்
மு.மேத்தா

இளமையும் புதுமையும்

அரங்கேறும்!